Індекс 74393.
3 крб.

№ 1
1992

Перець

З Новим роком!

ISSN 0132-4462

ПЕТЯ + ТАНЯ

ЛИСИЙ СТУКАЧ!

—ТОБІ-МЕНІ... —ТОБІ-МЕНІ...

—ОТ БІДА: ЗАГУБИВ ДЕСЬ КУМА ІВАНА ТА ОНДАТРОВУ ШАПКУ...

—ДОВЕЛОСЬ ПРОДАТИ УВЕСЬ ОДЯГ, ЩОБ ВИСТАЧИЛО НА ЯЛИНКУ.

—ОЦЕ І ВСЕ, ЩО ЗАЛИШИЛОСЬ У ЛІСІ ВІД ЯЛИНОК...

—А З МЕНЕ ТЕЖ ХТОСЬ „КОЛЕСА" ЗНЯВ...

—ВІН ХОТІВ УГНАТИ МЕНЕ ЗА КОРДОН— АЖ ДО САНКТ-ПЕТЕРБУРГА!

—А ЩО ВИ, ДОБРОДІЮ, РОБИЛИ 19 СЕРПНЯ?

—ШАНОВНИЙ, ДЕ ВИ ТОРТ ДІСТАВАЛИ?

НОВИНИ

ЕНЕРГЕТИЧНА КРИЗА

ЗНИЗИВСЯ ВИДОБУТОК НАФТИ

НЕМА ЛІСУ

ВУГІЛЛЯ НЕ ПОСТ...

1992

—ВІД ТАКИХ НОВИН МОРОЗ ШКІРОЮ ІДЕ...

—РАНІШЕ ЗА ЦІ Ж ГРОШІ МОЖНА БУЛО УВЕСЬ ЛІС КУПИТИ!..

НОВОРІЧНИЙ БАЛ

ЗАПРОШУЄМО ДІВЧАТ ДЛЯ РОБОТИ У СЕКС-ШОУ

ОПЛАТА — ЗА БАРТЕРОМ

MADE IN

—ІЗ КОСТЮМАМИ У НАС СУТУЖНО, АЛЕ Я ДУМАЮ, ЩО СНІГУРОНЬКІ І ТАК УСІ БУДУТЬ РАДІ...

HOTEL INTOURIST

—ДЕ БУЛА, ДЕ БУЛА? КОЛЯДУВАЛА У ГОТЕЛІ!

ЯЛИНКОВИЙ БАЗАР

ПОДВІЙНИЙ ЕКСТРАКТ

КЛЕЙ

30 КРБ.

40 КРБ.

50 КРБ.

—МОЖЕ, ХОЧ НА ЧОБІТКИ ЗАРОБЛЮ?..

—СІЄМО, СІЄМО, ПОСІВАЄМО!

МАРЖА

Мал. О. КОХАНА
О.Кс

БУДЬМО РАЗОМ! БУДЬМО!

Дорогі мої читачі!

Ось і зустрілися ми з вами у році Новому — тисяча дев'ятсот дев'яносто другому. Вітаю вас із ним. Вітаю і з великим народним святом — Різдвом Христовим, яке, попри всі заборони, ми з вами усе ж таки напівпідпільно відзначали. Ну, а тепер — у своїй незалежній державі,— й сам Бог, як мовиться, велів його святкувати. З радістю і великою надією на грядуще всезагальне добро та благополуччя.

Скінчили ми рік минулий самі знаєте як. І перемогами, і, на жаль, втратами. Не минула чаша сія і вашого Перця. Не вийшли останні номери журналу — 21-й, 22-й, 23-й і 24-й. Моєї провини тут, дорогі читачі, немає. Нестача паперу кріпко вдарила по всій українській пресі. Отож — вибачайте, але і постарайтеся зрозуміти.

Сподіваюся, цього року таких ударів ми з вами, дасть Бог, уникнемо. Що ж до всього іншого, що стосується журналу,— нести вам добру усмішку і всіляко захищати од несправедливості — обіцяю твердо. Як завжди, будьмо разом, мої дорогі! Будьмо!

ВАШ ПЕРЕЦЬ

Телеграфне Агентство Перця

ВЕТО НА ЯЛИНКУ

І цього року наклали столичні пожежники для жителів будинків №№ 94, 96, 98, 100 та 102, що по вулиці Заболотного. А тому лісова красуня нинішньої новорічної ночі знову не прийде за вказаною адресою.

— Але робимо ми це виключно із профілактичною метою,— пояснили кореспондентові ТАП пожежники свої превентивні дії. — Річ у тім, що жителі цих будинків — люди винятково наелектризовані. Отож ми і боїмося, аби від їхнього біополя не поспалахувала блиця. А наелектризувала так цих людей лінія високовольтних передач, яка ще з моменту здачі будинку в експлуатацію проходить попід його стінами.

ГОТЕЛЬ ДЛЯ ДІДА МОРОЗА

ОДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). Немає проблем із житлом у Діда Мороза, коли він приходить у ніч під Новий рік до села Ставрове, що у Красноокнянському районі. До його послуг тут завжди є своєрідний «льодовий палац», де він може не тільки гарненько відпочити, а ще й підгартувати своє холодолюбне здоров'я. А служить за цей прихисток складське приміщення райзаготконтори, будівництво якого розпочато ще чотири роки тому, але так і не доведене до ладу — стоїть без даху, вікон та дверей.

СТАВРИДА ЛЕТИТЬ У ВОРОТА

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Хороший подарунок до відкриття хокейного сезону юним спортсменам села Каплунівки, що на Краснокутчині, зробили продавці місцевого продмагу. Ще задовго до шкільних зимових канікул вони організували в селі жваву торгівлю з навантаженням. Оскільки ж у те «навантаження» виключно йшли зіпсовані консерви «Ставрида океаническая», то тепер у хокеїстів проблем із шайбами для льодової гри немає — законсервована ставрида чудово виконує цю нову для неї роль.

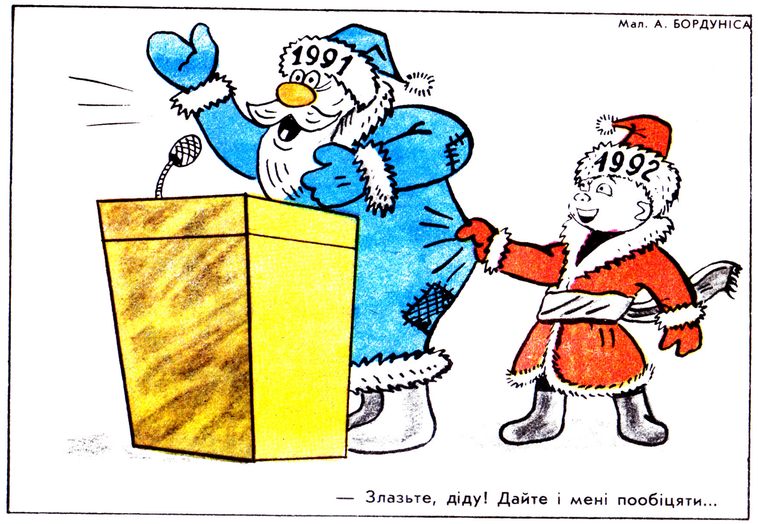

Про діда Панаса, Париж та суверенне теленебачення

Яких тільки чудес не буває на світі!

Ні, ні, цього разу мова піде не про «барабашок», котрі меблі опівночі у кімнатах трощать, роблять різні підпали, вицмулюють брагу і одеколон, залазять під ліжка до молодиць, викрадають бухгалтерські звіти і виручку з кас гастрономів напередодні раптових ревізій...

Не буду розказувати і про літаючі тарілки, яких сьогодні набагато більше, ніж тарілок на полицях магазинів «Посуд».

Дива бувають і, так би мовити, реалістичнішими.

Ось один мій знайомий якимось робом придбав параболічну антену.

— Не антена — диво! Уявляєш, можу по своєму «Славутичу» дивитися тепер телепрограми з будь-якої країни,— хвалився він. — Клац — Париж, клац — Лондон, клац — Осло... Не знаєш, який канал вмикати... А фільми, а фільми!!! Секс, наркомафія, мультики!.. Телесеріал жахів як подивишся — три дні волосся дибки. Шапку не можеш після того одягнути. Я через це ледве вуха не повідморожував.

А інший мій знайомий — галичанин,— який був свідком при цьому вихвалянні, на те тільки «пхикнув»:

— Може, то й диво... Але, як на мене, диво більше, коли я, живучи на Україні, не можу дивитися програм нашого республіканського телебачення.

— Як?! — вигукнули ми разом з власником параболічної «тарілки». — Не може цього бути!

— Може,— відповів неборака-західняк.

— Так ти і діда Панаса не знаєш? — вирішив перевірити його.

— Якого? — закліпав той очима.

— Ну, того, що увечері дітям казочку розказував про солом'яного бичка, бажав їм солодких-пресолодких снів і на закінчення телепередачі примовляв: «...зайчик сіренький спить, спи, мій маленький, цить!..»

— Не знаю...

— І не бачив, як наші депутати у сесійному залі біля мікрофонів чубляться, намагаючись вивести з себе Івана Степановича?..

— Не бачив...

— То, може, ти у Казахстані живеш чи колошкаєш ведмедів на Далекому Сході?.. Там українців теж чимало...

— Ні, у нашій суверенній Україні...

— То, може, у тебе телевізора немає?

— Є!

— І працює?!

— Працює...

— І що ж по ньому показують?

— Програми Центрального телебачення, яке, правда, останнім часом дає правий крен... Коли про Україну різні небилиці розказує... Тоді й справді волосся дибки стає, як ото у вас від фільмів жахів...

— Раз є Центральне, то мусить бути й Українське,— затюкали ми західняка. — От у Зімбабве справді немає ні отого Центрального-правого, ні нашого республіканського... Бо то на іншому континенті...

І, знаєте, даремно затюкали. Коли я зацікавився цією проблемою, то виявилося, що не тільки він не може дивитися програми республіканського телебачення, а й мільйони наших співвітчизників. За офіційними даними, УТ доступне тільки для 90% населення України. Майже 100 тис. кв. км зовсім не охоплено програмами УТ. Чудеса?

І це в той час, коли ЦТ може дивитися 96% жителів республіки. Бо 26 потужних транслюторів мають радіус дії для ЦТ більший, ніж для УТ. Правда, є ще 300 трансляторів невеликої потужності, які можуть розширити радіус прийому республіканських програм. Але вони, здебільшого, діють у дециметровому діапазоні. У такому ж діапазоні транслюють УТ і 8 потужних трансляторів, хоча ЦТ поширюють у метровому. Знаходяться вони у містах Ізюмі, Мелітополі, Маріуполі, Керчі, Котовську... Як бачите, у найбільш населених областях республіки.

І якщо врахувати, що на дециметрових хвилях працюють не всі вітчизняні телевізори, а перетворювачів сигналів з дециметрових у метрові та ДЦМ-приставок сьогодні у магазинах і з вогнем не знайдеш, то виходить, що майже третина жителів України знаходиться в зоні «неповноцінного» прийому республіканського ТБ.

На Львівщині вихід з такого становища зробили дуже простий. Тепер по першому каналу, який використовувався ЦТ-І, транслюються передачі другої Української програми, а також частково місцевого і Російського телебачення...

— До цього тільки вісімдесят процентів галичан могли приймати національне телебачення,— сказав виконуючий обов'язки Львівського облтелерадіокомітету М. В. Скуратко. — Така ситуація зберігається поки що у Східній Україні...

Подібну «перебудову» хочуть зробити і на Волині, площа якої програмами ЦТ охоплена майже на 100 відсотків, першої програми УТ — на 88, другої УТ — лише на 28...

Подейкують і в Києві: а чи не поміняти й справді з наступного року УТ і ЦТ технічними можливостями.

Поміняти, знаєте,— штука не хитра. І якщо на заході України така «переміна», може, і сприйметься безболісно, то на сході і півдні — як перегинання палиці в інший бік.

А ми вже переконалися не один раз, що таке перегинання до добра не приводить.

Якщо вже вирішувати проблему, то треба зробити так, щоб ми у суверенній республіці могли дивитися і УТ, і ЦТ... А можливо, й Париж... Бо по чому, по чому, а по супутниках ми, здається, французів таки ж перегнали. І не лише їх...

М. МОЗГОВЕНКО.

РІЗДВЯНІ ЗБОРИ

(ДУЖЕ ПРЯМА ТРАНСЛЯЦІЯ)

ГОЛОВУЮЧИЙ ДІД МОРОЗ. Діди, ми тут зібралися, щоб вирішити животрепетне питання: як бути з нашими традиційними мішками з подарунками? Адже в умовах загального дефіциту їх абсолютно немає чим запсвнити.

ГОЛОС ІЗ ЗАЛИ. Це кооперативні Діди Морози скуповують усе на корені, трясця їх мамі!

ГОЛОВУЮЧИЙ. Я вам слова не давав!.. Будь ласка, другий мікрофон.

ДІД МОРОЗ-89. Вважаю, час ламати стереотипи і взагалі відмовлятися од мішків.

ДІД МОРОЗ-91 (відпихує попередника). Приватизувати треба все: і мішки, й подарунки.

ГОЛОВУЮЧИЙ. Дякую. Але, здається, перш, ніж приватизувати, треба мати, так би мовити, об'єкт приватизації. А мішки порожні. Другий мікрофон.

ДІД МОРОЗ-90. Картки слід ввести на подарунки, й питання одразу вирішиться!

ГОЛОВУЮЧИЙ. П'ятий мікрофон.

ДІД МОРОЗ-79. А я вважаю, треба берегти традиції. І не поступатися принципами. Бо Дід Мороз без мішка — це не Дід Мороз, а, даруйте, якийсь бомж. Ось у мій час...

ГОЛОВУЮЧИЙ. Дякую. Ваш час скінчився. Регламент! Шостий мікрофон!

ДІД МОРОЗ-90. Я вважаю, що ми досягнемо консенсусу, якщо вирішимо так: хто хоче носити мішок, хай носить, хто не бажає — не носить. А там хай народ вирішує, хто йому більше до душі...

ГОЛОВУЮЧИЙ. Дякую. Перший мікрофон.

ДІД МОРОЗ-87. Пропоную провести референдум.

ГОЛОС ІЗ ЗАЛИ. Може, ще снігових баб питатимемо?

ГОЛОВУЮЧИЙ. Я вам слова не давав!.. Тут надійшла пропозиція від групи Дідів Морозів із Хуртелинська припинити трансляцію наших зборів.

ГОЛОСИ ІЗ ЗАДНІХ ЛАВ. Ганьба! Ганьба!

ГОЛОВУЮЧИЙ. Дякую. Третій мікрофон.

ДІД МОРОЗ-88. Необхідно негайно провести поіменне голосування.

ГОЛОВУЮЧИЙ. Яке поіменне, якщо в нас усі імена однакові? П'ятий мікрофон.

ДІД МОРОЗ-90. Час переходити на регульовані ринкові мішки! Он у країнах із ринковими лантухами Санта-Клауси скільки одержують! Пропоную створити спільне підприємство!

ГОЛОВУЮЧИЙ. Тут надійшла пропозиція від групи «Відморожені» заморозити обговорення. Давайте голосувати! Я сказав голосувати, а не галасувати, куди ви лізете? Ах, ви за мотивами голосування? Будь ласка, другий мікрофон.

ДІД МОРОЗ-86. Вимагаю поставити на обговорення альтернативний проект!

ГОЛОВУЮЧИЙ. Голосуємо в порядку надходження. Хто за першу пропозицію? Більшість утрималася. Але оскільки, шановне дідоцтво, у нас немає кворуму, питання передається у комітет по минулорічному снігу і комісію по замітанню слідів. Усі поки що вільні. Не забудьте свої мішки!..

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

м. Київ.

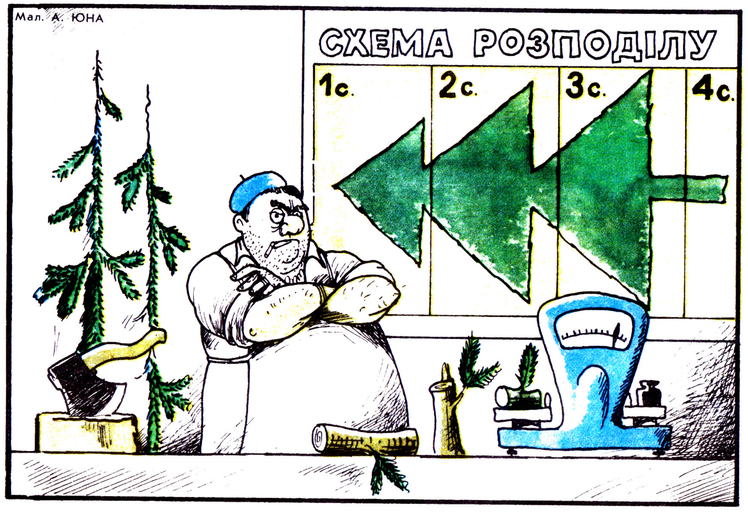

perec-ua.
perec-ua.

НОВОРІЧНА ГУМОРЕСКА

Незмінними і неодмінними персонажами ще недавніх новорічних гуморесок були троє: Дід Мороз (він же — старий рік), симпатичний рожевощокий малюк з порядковим номером на дублянці (Новий рік) та Снігуронька.

Інколи, в тому випадку, коли у редактора якогось засобу інформації прокидався потяг до соцліризму, він (редактор) вимагав від автора гумореску вплести у новорічну гумореску ще й зайчика-побігайчика.

Про зайчика-побігайчика на нашому шляху до ринку я скажу трохи нижче, побіжно, тим паче, що він не завжди й фігурував у новорічній гуморесці. До речі, й Снігуронька була другорядним персонажем — ідейного навантаження вона не мала, а згадувалася для годиться, здебільшого для того, щоб художнику було що ілюструвати.

Основну лямку тягнув Дід Мороз. Вірніше, не лямку, а торбу з подарунками — як для трудящих, так і для їхніх малолітніх дітей.

Чого тільки у тій торбі не було! І нові заводи, і нові домни, і нові рукотворні моря плюс до них, само-собою,— нові гідроелектростанції, і нові шахти, і нові кілометри (в тисячах!) залізниць і шосейних доріг, і нові лікарні, і нові бібліотеки, і нові мікрорайони з мільйонами квадратних метрів житлоплощі. Це — для трудящих. А для їхніх діток: іграшки — цукерочки.

І так усі ті роки, легко й невимушено, з деякими, звичайно, варіаціями, котилися, як мали котитися поїзди по рейках БАМу, котрий тоді ще тільки будувався,— котилися сюжети новорічних гуморесок.

На такій же мажорній ноті був зустрінутий і новий 1985 рік.

А далі... Далі давайте згадаємо звернення Чебурашки до Крокодила Гени: «Будували ми, будували і, нарешті, збудували!»

Напровесні року 1985-го, правда, не від Чебурашки, почули ми таке: «Будували ми, будували і... тепер перебудовувати доведеться!»

Почали перебудовувати... Перебудовуємо й досі, між ділом ідучи до ринку. Йдемо до ринку, як дядько у 1913 році йшов, поярмаркувавши, із шинку: крок — уперед, крок — ліворуч, крок — праворуч. Потім стоїмо трохи. Бо на ходу демократам незручно лаятися з партократами, а радикалам — із консерваторами. Постоявши, полегшивши душу лайкою, йдемо далі: крок — уперед, крок — ліворуч, крок — праворуч...

Першим із новорічних гуморесок зник зайчик. «Зелені» запевняють, що то від чорнобильської радіації. Консерватори їм заперечують. Мовляв, чорнобильська радіація тут ні при чому — коли ми досі живі, то й побігайчик уцілів.

Трохи згодом щезла Снігуронька. Тут теж море неясності. Чи то вона заснувала свою партію і зараз в опозиції до Діда Мороза стоїть на іншій платформі, чи вийшла заміж і живе собі спокійно десь у Центральній Африці, шоколадних хлопчиків і дівчаток народжуючи, відомо ж — тамтешні парубки буквально вмирають за нашими білявками.

Хто ж залишився? Дід Мороз із торбою? А в тій торбі — чого там тільки нема! Коли придивитися уважніше, то виявиться, що там, практично, нічого нема. То що ж, Дід Мороз має давати тую пусту торбу не дуже вже рум'яно-щокому малюкові (самі знаєте, який нині харч) і благословляти:

— Іди, дитино, попідтинню сиротою! Та не під нашими тинами йди, а під західноєвропейськими, американськими, канадськими!

Наче й негоже... Хіба ми жебраки? Позичать добрі люди, скажемо спасибі і віддамо, як розбагатіємо. Але роззявляти рота на чужі ковбаси під гаслом: «Загряниця нам допоможе!», у плані позички на вічне віддання, як у нас самих дехто колись позичав, слово честі, не гоже.

Отож:

З НОВИМ РОКОМ! З НОВИМ ЩА...

Отут-то я й замислився: «Дописувати слово чи ні? Ану, як той... і мене за дезінформацію притягнуть до відповідальності?»

Але, як оптиміст за натурою і за фахом, наступної миті подумав: «А що, коли зайчик споживає собі десь на полях не зібрану своєчасно капусту і на очі не з'являється. А коли зайчик живий, то чому б нам не вижити? Вижити — хіба це уже не найбільше щастя!»

Тому й кажу:

З Новим, сьомим, між іншим, роком від початку перебудови! Число ж сім, за Біблією, вважається символом завершеності.

З Новим роком і, дуже хочеться сподіватися, з новим щастям!

Микола БІЛКУН.

Мал. В. АДАМОВИЧА

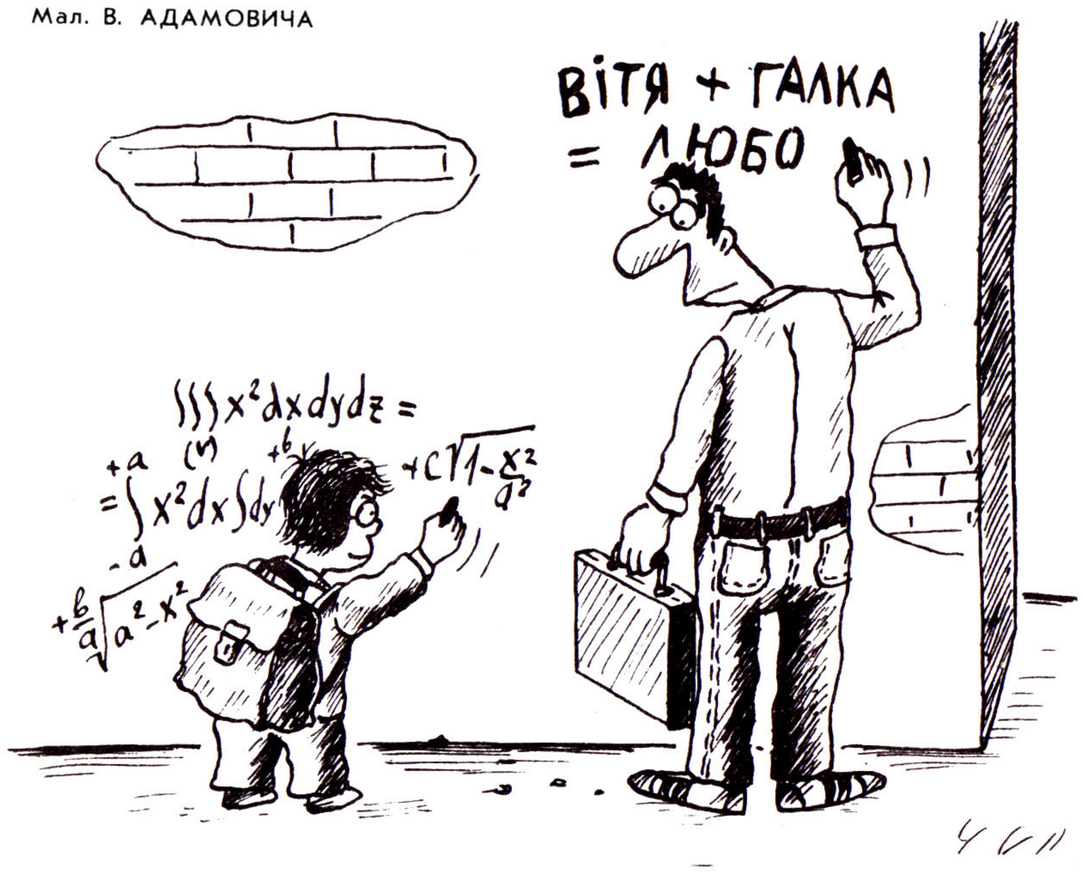

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

— Мамо, це я ліплю гостя з Африки...

КЕЛИХ У ЛІФТІ

Не встигла громадянка Т., застрягши у ліфті, в паніці оббити долоні об двері, щоб привернути до себе увагу кого-небудь із пожильців,— як невідомо звідки залунав м'якии жіночий голос:

— Будь ласка, не хвилюйтеся. Ремонтна служба «Київліфт» у порядку передноворічного експерименту організувала для вас спецсервіс. Починаємо розважальну програму...

Тієї ж миті панель із кнопочками відсунулася вбік, і з невеликого отвору з'явився підносик, на якому стояли фужер із шампанським та блюдечко з цукерками й тістечками. Водночас унизу частина стінки відкинулася й перетворилася на м'який пуфик, а навпроти засяяв екранчик міні-телевізора.

Наступні кілька годин громадянка Т. провела у розніженому стані й була дуже незадоволена, коли сусіди, які зняли дикий гвалт із приводу того, що «Київліфт» не поспішає рятувати її,— таки скандально добилися приїзду бригади ремонтників.

— Це був найкращий вечір з усіх цьогорічних,— сказала Т., покинувши ліфтову кабіну. — Дай, боже, ще колись застрягти!

Вражені пожильці будинку № 3 по вулиці Ковпака у Києві домовилися між собою більше ніколи не непокоїти ремонтну службу — на знак вдячності за таку неймовірну турботу про тих, хто застряє в ліфті. А застрягти відтепер сподівається кожен.

В. Ч.

ДВА АВТОБУСИ І ОДНА РАДІСТЬ

Незадовго до новорічного свята моя сестриця, яка мешкає у Драбові, що на Черкащині, вирішила порадувати мене сільським гостинцем. І передати його рейсовим автобусом Драбів — Київ. Про що й повідомила мені телефоном. Я ж, у свою чергу, надумала переслати і їй тим же автобусом невеличкий дарунок. Так і домовились.

Яким же було сестрине здивування, коли, зустрівши пізно увечері автобус, що прибув зворотним рейсом із столиці, вона виявила в ньому... свій же власний пакунок. Опріч здивування, сестру, як водиться у подібних випадках, охопив ще й великий страх: а чи не трапилося щось лихе зі мною, позаяк я не зустріла той автобус у Києві!

А я ж таки його зустрічала. Із своїм пакуночком. Та не зустріла, бо не прийшов він на автостанцію «Дарниця» ні о 16-й годині 40 хвилин, як належало, ні о 17-й 40, ні о 18-й... На всі мої запитання диспетчер незмінно відповідала: «Не знаю, може, запізнюється, а може, і зовсім не прийде...»

Отож і мене охопило занепокоєння: а чи не трапилося чогось недоброго з автобусом і його пасажирами? Оскільки ж ніякої інформації не було, кинулася на міжміську телефонну станцію. Поки доїхала, поки добилася до Драбова, виявилося, що сестри дома вже немає: зарані пішла до автостанції, бо там від дому таки неблизький світ.

Аж уночі все з'ясувалося. І виявилося, що автобус зіпсувався, його міняли на інший, а той, зрозуміло, кріпкенько запізнився до Києва й тут же рвонув назад. Ну, а чітко поінформувати людей про затримку ніхто з транспортників не додумався.

Та головне — ми з сестрою переконалися: нічого поганого з того, що нам ввижалося, не відбулося. І дуже зраділи. А радість, як відомо,— запорука здоров'я і довголіття.

П. Р.

Народні усмішки

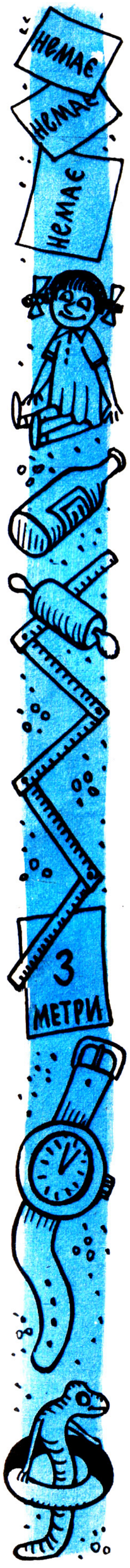

ДВА ЧОБОТИ — ПАРА

— Мій лінивий чоловік, Одарко,— ділилася Докійка із сусідкою,— схожий на старий наш телевізор...

— Як це?

— А так: ударю кулаком — працює...

— А мій... а мій... — шукала порівняння Одарка. — Як річка! Сухим не буває.

Повідомив П. ЛЯШЕНКО.
Харківська область.

А ЩО Є!

— Мамо, чому ти мені уже шоколадок не купуєш?

— Їх немає, доню.

— А нові чобітки?

— Їх теж немає.

— А нову одежку?

— І її немає.

— А що ж є?

— Депутати!

З МОЛОКОМ МАТЕРІ

Іринка напучує свою лялечку:

— Побудь, манюню, саменька, бо мамі ще треба збігати у магазини і вистояти в чергах за продуктами для тебе...

Повідомив М. КОСЯКЕВИЧ.
с. Стирти
Черняхівського району
Житомирської області.

ВІДРЕАГУВАВ

— Ти не мужчина, а ганчірка! — обурено говорить дружина своєму чоловікові. — Ти навіть не відреагував на того ляпаса, що дав тобі Сидорук.

— Чому не відреагував? Я відлетів на три метри.

УЖЕ ПІЗНО

Зустрілись два приятелі. Один запитує:

— Кажуть, у тебе вчора було весілля?

— Так.

— О! Так ти тепер знаєш, що таке щастя?

— Знаю. Але вже пізно.

ЦЕ НЕ МОЯ СФЕРА

Відвідувач їдальні питає кухаря:

— Скажіть, що це за черв'як плаває у моєму супі?

— Вибачте, але це не моя сфера — я зовсім не знаю зоології...

Повідомив Є. НОВИЦЬКИЙ.
с. Кринички
Дніпропетровської області.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ну і спадок ти мені залишаєш!..

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

Щоб гості не куняли у новорічну ніч перед телевізором, посадіть їх не попереду, а позаду екрана.

ВУЗЛИКИ НА ПАМ'ЯТЬ

Запам'ятайте: горілка, охолоджена до температури —273°С, стає надпровідником, при температурі —250°С — напівпровідником, а при кімнатній температурі — поганим провідником.

* * *

Якщо ви зустрічаєте Новий рік у колі сім'ї й побоюєтеся, що вам з дружиною не буде про що поговорити, спробуйте 30 грудня не прийти додому ночувати.

ОПЛАЧЕНА СОЛІДАРНІСТЬ

Весело і гамірно хрускітливим морозним ранком на яготинській дорозі!

Машинами, підводами, велосипедами й пішки селяни їдуть, трюхикають і тьопають до районного містечка.

Дорога від Лозового Яру хороша, асфальтована, майже без вибоїн, повітря свіже й чисте, якихось двадцять кілометрів, і всі — у Яготині.

Дідові Федору і бабуні Фросині треба викликати лікаря.

Механізаторам — з'ясувати, чи будуть запчастини до тракторів.

Шоферам — що чути стосовно бензину.

Продавцеві — коли привезуть до села хліб.

Ганні — довідатись, як живе донька, котра недавно вийшла заміж і ще не притерлася до свекрухи.

Вітюні — чи приїдуть гості з Києва, бо якщо приїдуть найближчої суботи, слід зарані подбати про закуску. Не кажучи вже про... кгм...

Одне слово, у кожного свої турботи і свої клопоти. І кожен ці свої турботи і клопоти акуратно виклав на папері, папір сховав до кишені і прошкує до райцентру.

А в райцентрі усі дружно з'являться у Яготинському вузлі зв'язку. А вузол зв'язку, демонструючи братерську солідарність із жителями Лозового Яру, збере їхні папірці й, відповідно до записаного, виконає усі забаганки: кому викличе лікаря, кому довідається про хліб і бензин, а задля Вітюні зателефонує аж до Києва.

Та чого ж і не демонструвати солідарність, коли ті лозівчани платять зв'язківцям гроші. Правда, не за солідарність. Платять за свої телефони. Позаяк же телефони часто або барахлять, або зовсім не діють, то й доводиться їх власникам здійснювати зв'язок за допомогою транспорту або ніг.

В. ВОВЧИК.

НОВОРІЧНІ ПРИКМЕТИ

Якщо вам зустрівся Дід Мороз у стоптаних валянках — він на демократичній платформі.

Якщо, повертаючись після зустрічі Нового року, ви у темному провулку зустрінете підпилого злодіяку, й він вас не помітить — будете багатим.

Гей та і славні ж хлопці були запорожці! До всякого діла вдатні: і ворога бити, і хліб робити, й горілку пити. Одного не любили: багато базікати та замарне пером махати. На всю Січ, либонь, один писар у них і був. Зате вже як напише, то напише! Лист до турецького султана і досі в усіх землях згадують: і в Турещині, і в Німещині, і в Московщині. І коли той Могамед вищеозначену супліку одержав, то кріпко, кажуть, задумався: знав-бо, душа басурменська, що запорожці даремно пергаменту переводити не будуть, а вже як сказали, то за словами й діла возпослідують.

Є ДЕ СІСТИ ХЛІБА З'ЇСТИ!

Це тепер писарчуків кругом розвелося, як колорадських жуків на городі. Така ж бо у велемудрих вождів та вождиків генеральна лінія гнулася: чим більше, мовляв, паперів продукуємо, тим швидше комуністичного раю доскочимо. А воно ж навпаки: от, скажімо, постановами про сільське господарство вже хоч мартенівські печі топи, а в гастрономах — дуля з маком... І вже так, і вже сяк тою галуззю нещасною керували: й за віжки смикали, й батіжком цьвохкали, і пужалном під хвіст штрикали, а вона — ані руш. Аж поки таки додумались: а давай, може, менш керуватимемо? Може, тоді селянин швидше місто нагодує?

І — понеслося-поїхало:

— Реорганізація! Скорочення штатів!

Замість Украгропрому — знов міністерство. Ну й в областях, відповідно, й в районах: геть облАПО, геть РАПО, чи як там їх, агропромради,— дайош управління! Зокрема от — і на Запоріжжі. Познімали хутесенько старі вивіски, замовили нові, в'їхали в нову простору хату — приміщення колишнього обкому КПУ — та й давай його обживати. Коли це — еге! На всіх управлінців письмових столів невистачає.

— Стриваймо, братці, як же так? — забідкались управлінці. — Ми ж ніби й скоротилися, із 137 посадових осіб залишилося всього сімдесят п'ятеро, а стало іще тісніше! Не інакше, як нечиста сила нас морочить!

Хотіли, було, вже запросити попа, аби висвятив кабінети, а тоді таки ще раз узяли до рук штатний розклад і аж присвиснули:

— Та ну да! Це ж ми, панове-товариші, скоротили головним чином не так працівників, як вакансії! А, з іншого ж боку, облвиконком, який теж скоротився, передав нам деякі свої служби: і держтехнагляд, і відділ землекористування, і ветеринарію... Та додаймо іще ж і відділ харчової та переробної промисловості, й інспекцію по заготівлях та якості, які раніше були самі по собі, а теперечки ж — також наші...

— Що ж його робити будемо? — почали безперспективно переминатися з ноги на ногу ті, котрим забракло столів. — Іще раз скорочуватися, чи як?

— Таке! Нових столів замовимо, й квит! — підбадьорливо запевнило керівництво. — Вже скільки на нашій пам'яті було тих реорганізацій-пертурбацій, а ще так не було, щоб якось не вмостилися!

Гай-гай, свята правда. Давно помічено, і то не тільки в сільському господарстві: як тільки заходимося скорочувати якусь управлінську структуру — так вона ще більш розростається... Отож краще було б і не зачіпати. І то ж не тільки, візьмім до уваги, на Запоріжжі, а по всенькій соборній та незалежній. Клопотів, клопотів!.. І як та де нові таблички поприбивати, і як усіх працівників розмістити, і як столами забезпечити, й шафами, і кульковими ручками, й папером, і арифмометрами та комп'ютерами... Ну й, само собою розуміється,— достатніми на сьогоднішній гостроперехідний момент ставками, прогресивками, тринадцятими зарплатами та командировочними.

Отепер-то в нас діло піде! Ковбасами, шинкою, пундиками та всяким овочем всі крамниці завалимо! Не одразу, звичайно. На місцях реорганізація поки що йде туго. Скажімо, про приватизацію землі поки що самі балачки у парламенті. Про оренду та фермерство, вважай,— теж. На тому ж таки Запоріжжі поки що аж 38 фермерських господарств на всю область: рівно удвічі менше, аніж штатних працівників у облсільгоспуправлінні. А ще ж як порахувати тих, що сидять у кожнім районі?..

Якби то так робилося у старі часи, то турецькому султанові зовсім геть нічого було б непокоїтись: куди вже тим козакам було б до військової справи за такими шпаркими клопотами! А то ж, бач, бісові діти, навіть без письмових столів умудрялись обходитися: просто на пороховій бочці вмощувались та друкували такі універсали, що воріженькам аж в носі крутило і поза коміром морозець бігав...

До речі, бували люди розказують, що ані в Туреччині, ні у Німеччині, ані в Америці, ані скрізь по других землях — ніде отих обласних та районних управлінь ні видом видать, ні слихом слихать. І живуть якось люди. Господи, і як вони всі там із голодухи ще й досі не попропадали?!

В. БОЙКО,
М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

Володимир ЧУБЕНКО

ХЕПІ-ЕНД

Турбот в новоріччя усім вистачає:
Ялинку Василь для сім'ї прикрашає,
Готує Максим із гірлянд чудеса,
По місту Степан за шампанським гаса.
Грицько ж для друзяки дарунок шука,
Цю ніч провести зголосився в Ілька:
— Отримав квартиру якраз чоловік.
І вхідчини справим, й зустрінемо рік!..
Турботи свої і в Мирона Сича:
Все ловить з півслова і все приміча.
Прибулець «на мушку» район наш узяв,
Отож і шука новорічних роззяв.
В трамваї почув, що у Гриця жона
Відсутня: якраз на курорті вона.
А Гриць (ситуація славна яка!)
Пішов рік новий зустрічать до Ілька.

Відмичкою клацнув Мирон... І, мов звір,
З украденим скарбом спустився у двір.
Лишилось з вузлами пройти через сквер...
Аж раптом де й взявся міліціонер!
Шапчини торкнувсь:
— Молодий чоловіче!
Сердечно вітаю вас!..
— З чим?
— З новоріччям!
Й з приїздом... Чи, може, ви той...
на вокзал?..
— Ні-ні, я... приїхав! — Мирон відказав.
— Тут, бачте, квартиру отримали рідні —
Сім років жили у «времяночці», бідні!
Тож я і привіз тут їм деякі речі... —
І клунок підняв, щоб покласти на плечі.
— Дозвольте! — сержант клацнув
чоботом браво,—
Я вам поможу...
— Та не варто, їй-право!
(Котився б ковбаскою,— дума,— От мент!) —
А вголос сержанту сказав комплімент:
— Ви дуже люб'язні! Але ж ви — на службі?..
— Обов'язок мій... Не піднести чому ж бо?
Ідуть-розмовляють. У думці Мирона
Одне: як позбутись йому «фараона»?
Ба! — дім ось новий! Гучно грають музйки.
— Сержанте! Прийшов я. Спасибі велике!
Пильнуйте! Не гайте зі мною часу.
— Е, ні! Коли взявсь, до дверей донесу!
Мирону прилипла цигарка до губ:
«І звідки звалився оцей добролюб?
Таки запроторить в казенний той дім!»
— Ну, що ж... Он, де музика грає... Ходім!
В під'їзд увійшли. Тицьнув кнопку злодюжка:
«Чкурнути б! Еге ж! У сержанта он «пушка»!
Їм зараз такі наділили права!
Бабахне — й дірява моя голова!..»
По той бік дверей сміх і пісня луна.

Мал. В. СОЛОНЬКА

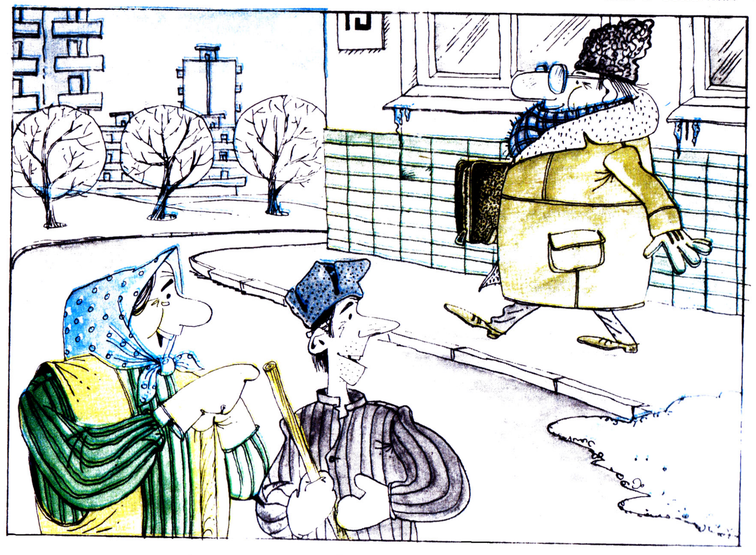

— А це президент будинку номер п'ятнадцять...

ПРО МЕМУАРИ
Іронічне

Усі пройшовши торжища й базари,
Бички і вівці в лузі на траві
Складають заповітні ме-му-ари
Про те, як залишилися живі.

Я теж засяду за свою сторінку,
Замемуарюсь творчо на добро,
Якщо в умовах світового ринку
Моє стареньке виживе перо.

Віктор КОЧЕВСЬКИЙ.

НОВОРІЧНИЙ ДЕТЕКТИВ

"ГАСТРОЛЕРА" СИЧА

Ну, зараз відчинять... Мирону хана!..
Бувалець і тут не втрачає надії,
Всміхається, наче і справді радіє.
Такого не зіб'єш якимсь то там дивом,
Підкований бо не одним детективом!
Свого провожатого оком пасе:
«А може,— як знати! — іще й пронесе?..»

Гойднулися двері, в вузеньку щілину
До вух долетіло: «А хто там, Килино?..»
Причовгала бабця — п'яненька, до речі,—
На гостя примружила очі старечі:
— Чий будеш?..
— Вгадайте! Людина радянська...
Бабуня тре лоба:
— Ти — Костик з Бердянська?!
Онучок! Заходь! Яка радість! Наш Костик
Нарешті зібрався приїхати в гості!..
З кімнати господарі, гості п'яненькі:
— «Штрафна» тобі буде!
— Заходь, дорогенький!
— Чом довго не їхав? — з-за столу дід грима.
Сержант козирнув та й пропав за дверима.
З плечей у Мирона мов камінь звалився.
«Пробачте! — сказать він хотів. — Помилився!..»
Та гостя до столу уже повели,
Підсунули страви, «штрафну» налили.
— Ну, як там всі рідні? Розказуй нам, гість!
— Та розпити — потім. Хай хлопець поїсть!
Вже вкотре штовхнулись боками чарчини...
Мирон дременути шукає причини.
Здавалось би, зникнути — діло просте
Та сів до Мирона один із гостей:
— Надовго приїхав?
— Та як вам сказати?..
Я — слюсар. Іду на завод працювати.
На селищі десь напитаю куток...
— Та в мене живи, скільки вгодно, браток!
Квартира простора, в пристойному стані... —
Сльозину змахнув:
— Був синок, та... в Афгані...
Така нас, як бачиш, спіткала біда...
Тож речі бери і — до мене гайда!
Бо в них тут, як бачиш, і так дуже тісно.
Тож, поки співають застільники пісню,
Ми той... по-англійськи, немов покурити...
А в мене удома є їсти і пити!

І, поки в світлиці тягли «Черемшину»,
Зі скарбом Мирон сів до дядька в машину.
Прудкий «Запорожець» їх швидко довіз.
Заходять... О, дідько! Той самий під'їзд,
З якого недавно, як долі дарунки,
Він виніс оці ось украдені клунки!
До того ж... — скажи, що чудес не буває! —
І двері ті ж дядько ключем одкрива!
Хитнувся:
— Ч-чого т-ти стоїш, д-дивачок?
Оц-це — моя х-хата. З-заходь, з-землячок!
А то зд-дичавію отут я од-дин...
І ж-жінка зрадіє... Ти б-будеш, як син!..
(Путівку дружині дали в Трускавець)
А т-ти, що погодився до нас,— м-молодець!..
Ось в мене ще здавна стоїть коньячок...
Тож будьмо! Хай буде щасливим рочок!
Мирон цмокa, хвалить вірменський коньяк,
Та щось не бере його хміль аж ніяк!
Неначе в цю ніч хтось і справді наврочив...

В береті, в тільняшці з-під гілки сосни
Дивився з портрета солдат просто в очі,
Син дядьків дивився з тієї війни...
Проста фотографія надто була,
А стільки в очах і довіри, й тепла!
На друзів так дивляться товариші...
І зрушилось щось в каламутній душі.
І вперше відчув, як під серцем пече...
А дядько схилився йому на плече
І миттю заснув. Утомився: все ж роки!
Та й дуже міцні ці старі коньяки!..
Мирон, як дитину,— щоб не розбудить,—
Господаря в ліжко одніс:
— Хай поспить!
А сам... розв'язав із речами вузли —
І всі розіклав, де раніше були.
Згадалось дитинство, ялинка, рідня...
Із пляшки чарчину налив «на коня»,
Хильнув... Чарку ставив — не дзенькнуло скло.
Куди він? Неначе його й не було...
Упевнений дядько:
— Це був лише сон!..
— Пробудження! — каже до себе Мирон.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Начепиш іграшок — зійде за ялинку...

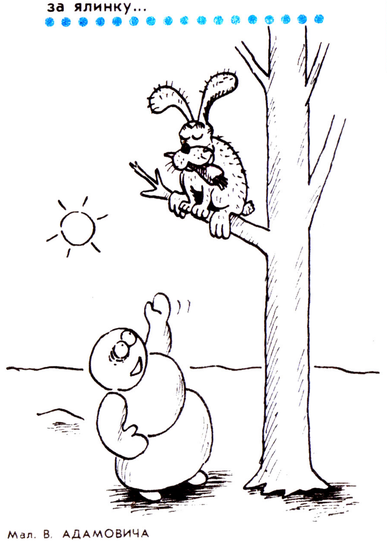

Мал. В. АДАМОВИЧА

МІКРОПЕРЧИНИ

ДИВНЕ ЗАПИТАННЯ

— Чого це ти, Одарко, з синцями під очима ходиш?

— А що? Хіба в мене вже чоловіка нема?!

ЧЕРГОВИЙ...

— Мамо! А як нового татка звати?

ЖАХЛИВЕ ПОБАЖАННЯ

Сваряться жінки. Весь лексичний запас вичерпано. Тоді одна й викладає свого «козиря»:

— Щоб у тебе повна хата гостей була! Отоді й подумаєш, що на стіл подавати!

Андрій ВОЛОДЬКО.
Селище Ямпіль на Сумщині.

НЕ В ЛІСІ ОЙ У ТЕМНОМУ!..

У дитсадку «Казка» Щось рубало берези три роки підряд. Коли ж вони упокоїлись, те Щось перекинулося на ялинки — причому задовго до новорічних ялинкових торгів, отож — не з метою продажу.

І в підсумку: діти сумують за своїми зеленими друзями, вихователі скаржаться — безрезультатно — до Боярського міськвиконкому, а міліція, не маючи свідків, ніяк не наважиться розслідувати цю загадкову справу.

Правда, ще є громадянка Н. Т. Краснятова, котра живе по сусідству з «Казкою» і котрій завжди не подобалися ті дерева: мовляв, заступають їй світ. Але ж ніхто її із сокирою в руках не застукував, а відтак твердити: Щось — це вона,— не має права...

У кожному разі, діточки з «Казки» переконалися, що історія з їхніми берізками та ялинками закінчилася зовсім не так, як прийнято у казці, де добро завжди перемагає зло. Тільки от збагнути, чому воно так сталося, поки що не в змозі.

Та нічого: підростуть — порозумнішають.

В. ВОЛИНЕЦЬ.
м. Боярка на Київщині.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

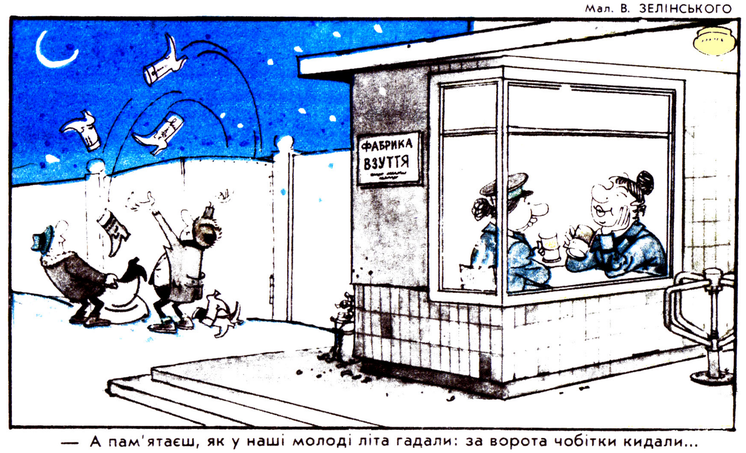

— А пам'ятаєш, як у наші молоді літа гадали: за ворота чобітки кидали...

Новорічний вертеп

З НОВИМ, МАВП'ЯЧИМ!

Ніби й мекнути не встигли, а вже проминув рік, за східним календарем рік Кози. Оптимісти ним задоволені, бо не потрапили туди, де козам роги правлять. А песимісти, як завше скиглять: борсалися-порпалися, а користі маємо, як із козла молока.

Та перших і других, природно, хвилює наступний рік — Мавпи. Істоти непосидючої, вередливої й пустотливої, аби не сказати — шкодливої. Що ж він віщує?

На жаль, скорше за все, не вельми сприятливим буде рік для митців, винахідників, самостійно мислячих політиків. Бо ж наша хвостата родичка більш схильна до копіювання, наслідування, ніж до продуманих самостійних діянь. Особливо стерегтися треба підприємцям, орендаторам, фермерам та іншим індивідуалам — оскільки стадність у Мавпи в крові.

Утім, і в особистому житті Мавпа — не подарунок. Тож не радимо кидатися стрімголов у вир кохання, будь-яка постійність у тому числі й постійність почуттів, явно не мавп'яча риса.

Коротше, спокійного, врівноваженого існування, «тихого життя» від Мавпи годі й чекати. Більше того, ким би ви не були, протягом року вас час від часу передражнюватимуть, перекривлюватимуть, пересмикуватимуть, та й просто ошукуватимуть.

Та не варто занепадати духом! Бо, по-перше, гірше, ніж тепер, все-таки не буде. Бо гірше нікуди. По-друге, Мавпа хоч і не Собака, тобто не друг людини, але людиноподібна. Тому хоч з нею ми людьми й не станемо, але до людиноподібного життя, може, трохи наблизимося.

Врахуйте також, що Мавпа у силу свого характеру має прихильність до кмітливих, а головне, веселих, зокрема, тих, хто читає «Перець». А ще для неї не байдуже, як ви зустрінете Новий рік. Йдучи на новорічний бал, одягніть манто з мавп'ячого хутра, а якщо зустрічаєте Новий рік вдома, прикрасьте святковий стіл улюбленою стравою патронеси року — бананами чи горіхами. А головне, весь вечір будьте в доброму гуморі, навіть якщо вам раптом перепаде від когось на горіхи. І тоді, запевняємо,— рік для вас мине вдало.

ЦІКАВА АРИФМЕТИКА

...У переддень Нового року у смт Дуліві зареєстровано: 1992-го кандидата на посаду міського голови і народження 1993-го мешканця селища. Отже, є ще резерви керівних кадрів!

...За підрахунками статистиків, наступного року буде прийнято 1992-гу заяву на найвищому рівні про пріоритет розвитку села.

...Компетентні фінансові органи планують виділити аж 1992 інвалютних карбованці на розвиток культури: кінофікації, книгодруку, бібліотечної мережі, художньої самодіяльності і т. п., і т. і. (усього 1992 напрямки).

Театр Перця

ПОЖИВЕМО — ПОБАЧИМО

Діють:
ІВАН ІВАНОВИЧ — відповідальний за культуру.
ВАСЯ — культорганізатор.

Дія відбувається в кабінеті ІВАНА ІВАНОВИЧА, який сидить за столом, глибоко задумавшись.

Заходить ВАСЯ.

ВАСЯ. Дозволте, Іване Івановичу? *(Той мовчить. Вася виходить, стукає у двері, прочиняє. Голосно).* Дозволте, Іване Івановичу?

ІВАН ІВАНОВИЧ *(повільно підводить голову).* Заходь. Підходь. Сідай.

ВАСЯ. Я постою.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Твоє право. Які у нас перспективи? Кого-небудь знайшов?

ВАСЯ *(заперечливо хитає головою, зітхає).* Глухо, як у танку.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Невже всі відмовились? До кого звертався?

ВАСЯ. Як наказали. Був у поета... Як же його прізвище?.. Колись вважався серед дуже відомих...

ІВАН ІВАНОВИЧ *(дивуючись).* Не знати відомого?

ВАСЯ. А навіщо? Тепер він невідомий. І, до речі, я його творів не читав.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Передбачливий.

ВАСЯ. Авжеж. Він римує: ніч новорічна — партія комуністична...

ІВАН ІВАНОВИЧ *(замахав руками).* Ні-ні, не треба. Не ті часи.

ВАСЯ. І я йому так сказав. А він каже: свобода слова.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Моя свобода дорожча за свободу слова. Не треба.

ВАСЯ. А я йому що? Кажу: це не актуально. Він трохи покомизився, та коли я натякнув, що добре заплатимо, переримував і видав рядки *(дістає з папки аркуш паперу, читає).*

Люди радіють у ніч новорічну —
П'ють за державу, за демократичну.

ІВАН ІВАНОВИЧ. А чим закушують? Що, він не знає, як у нас із продовольством?.. Прилавки магазинів голі...

ВАСЯ. Він з базару харчується.

ІВАН ІВАНОВИЧ. А решта? Якось би інакше сказати.

ВАСЯ. І я його про це попросив. Переробив. Звучить так:

Люди щасливі у ніч новорічну —
Державу будують демократичну.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Взагалі то правову державу будують. Тим паче, що у нас кілька років тому була найрозвиненіша демократія... Але у загальному плані... може бути. Що ще?

ВАСЯ. А що ще? Пісню заспіваємо. Оцю: «Человек проходит, как хозяин необъятной Родины своей». Часи змінилися...

ІВАН ІВАНОВИЧ *(оглядається).* Для кого змінилися? *(Думає).* Року міш... «Как хозяин» — це ще не означає, що хазяїн. І там далі: С каждым днем все радостнее жить»... Кому? М-гу... *(Барабанить пальцями по столу).* А народ жде действа. Жде, чим порадуємо у новорічну ніч. Де ж твої ідеї?

ВАСЯ. Важко зорієнтуватися, Іване Івановичу. Публіка буде різношерста. Що не людина — то й представник якоїсь партії чи руху.

ІВАН ІВАНОВИЧ. А якщо політику обминути? Зустріч Нового року — не круглий стіл опонентів. Є ж у них щось спільне?

ВАСЯ *(здвигує плечима).* В усіляких партійців? Не знаю... Балакають багато. І всі кажуть, що в нас нічого нема.

ІВАН ІВАНОВИЧ. А коли буде?

ВАСЯ. Про це й не заїкаються.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Отже, не скоро. Отже, і ці світле життя обіцятимуть у майбутньому.

ВАСЯ. Навряд. Для них конкретна людина — на першому місці.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Правильно. Кожен — коваль свого щастя. *(Ніби спохоплюється).* Усе це вже було, Васю. І коваді щастя, і вільний розвиток особистості, і все — для людини та її блага... Чогось нормального хочеться.

ВАСЯ *(чухає потилицю).* Свободи, еге?

ІВАН ІВАНОВИЧ. Свободи, Васю, не буде. Але це між нами. Бо хто платить, той і замовляє музику.

ВАСЯ *(наївно).* А нам хто платить?

ІВАН ІВАНОВИЧ *(морщиться, важко зітхає).* Ми на госпрозрахунку, Васю... У цьому й біда наша... Не знаєш, до кого прихилитися...

ВАСЯ. Покірне телятко двох матерів сосе...

ІВАН ІВАНОВИЧ. Але ж не разом. По одній. А на нашому вечорі всі разом зійдуться.

ВАСЯ. Тоді давайте на суверенності України зупинимось. Ніхто проти не виступить. Момент ловити треба.

ІВАН ІВАНОВИЧ. І Союз потрібен Економіка без нього розпадеться.

ВАСЯ. Розіграємо сценку. Двоє на сцені. Один проти Союзу, другий — за. Все-таки плюралізм.

ІВАН ІВАНОВИЧ. А в результаті?

ВАСЯ. У результаті? Один каже: «Поживемо — побачимо». І другий каже: «Поживемо — побачимо».

ІВАН ІВАНОВИЧ. Думаєш, все буде в порядку?

ВАСЯ. Не знаю. Поживемо — побачимо.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Може, ти й маєш рацію. Думай — не думай, не вгадаєш. Валяй усе докупи. А там... поживемо — побачимо.

(Завіса).

Анатолій ЖИТНИК.

ХТО, ДЕ, ЯК...

У багатьох народів є цікаві традиції зустрічі Нового року. Відомий, скажімо, італійський звичай у новорічну ніч викидати старі речі... які згодом викидають у нас під вивіскою комерційної торгівлі.

А ось кілька маловідомих новорічних обрядів.

На архіпелазі Барбакуа усі чоловіки вирушають напередодні Нового року на урочисті нічні лови крокодилів. Дружини із спокійним серцем відпускають їх і навіть дають харчів на дорогу. За кілька днів втомлені, але задоволені, мисливці повертаються (без крокодила, бо здобич за ритуалом треба по завершенні обряду відпустити). Вже друге століття вчених-зоологів, на відміну від барбакуанських дружин, вельми хвилює питання: куди прямують чоловіки? Бо ж, за їхніми даними, крокодилів на архіпелазі і близько не водиться.

На атолі Спотикачі у новорічну ніч тубільці відкорковують пляшку шампанського, завезеного на атол першими місіонерами, й просиджують біля пляшки до ранку. А на ранок пляшка закорковується до наступного Нового року. При цьому згадують незлим тихим словом місцевий Головспотикач-постач, який з часів Кука шампанського сюди не завозив.

УВАГА!

КООПЕРАТИВ «МАВПА-92» В НІЧ З 31 ГРУДНЯ НА 1 СІЧНЯ НАДАЄ ТАКІ ПОСЛУГИ:

1. Відкорковування шампанського. Цілість люстри, бокалів, чистота шпалер, костюмів та скатертин гарантується.
2. Виголошення новорічних тостів.
3. Випивання зайвого.
4. Гасіння пожеж.
5. Посипання сіллю винних плям на скатертинах і сукнях.
6. Здача порожнього посуду.

ОСЬ ТАКІ ПИРОГИ

Якщо ви запросили гостей на зустріч Нового року до себе, вам, звичайно, хочеться потішити їх якимось кулінарним сюрпризом. Ось один із рецептів.

«У П'ЯТСОТ ГРАМІВ БОРОШНА (у мене всього 400 залишилося, й в тих жуки завелися...) РОЗБИТИ ДВА ДІЄТИЧНИХ ЯЙЦЯ (і прості зійдуть... Хоча, які ж вони прості — зніс Держкомцін ячко, не просте — золоте...), ДОДАТИ ДРІЖДЖІ (чого нема, того нема...), РОЗМІШАТИ Й ДАТИ ПІДІЙТИ (куди вже підходити — за годину гості підійдуть...).

ПОКИ ВАШЕ ТІСТО ПІДХОДИТЬ (моє вже «підійшло»...). ПРИГОТУЙТЕ КРЕМ. БІЛКИ ОД ТРЬОХ ЯЄЦЬ (досить й одного, зате з жовтком...), 200 ГРАМІВ СМЕТАНИ (та її вже тиждень до нашого гастроному не завозять!) Й СТІЛЬКИ Ж ЦУКРУ (добре їм було такі рецепти 15 років тому писати...) ЗБИЙТЕ ЕЛЕКТРОМІКСЕРОМ (ну, «міксером» попрацюють мої руки...). У ЕМАЛЬОВАНІЙ КАСТРУЛЬЦІ (де ж наша єдина, п'ятилітрова...). ЧЕРЕНЬ НАМАСТІТЬ ВЕРШКОВИМ МАСЛОМ (ха-ха! Не на тих натрапили!). ПОТУРБУЄМОСЯ ПРО ОЗДОБЛЕННЯ ПИРОГА (напишу на ньому кремом вартість усіх компонентів...) ЗВЕРХУ ПИРІГ МОЖНА ПРИКРАСИТИ ВИШНЯМИ, АБРИКОСАМИ (а редискою не можна?..) ЧИ СКИБОЧКАМИ АПЕЛЬСИНА (а це що за овоч такий?).

ВИКЛАСТИ ПИРІГ НА ШИРОКЕ БЛЮДО (мій пиріжок і на блюдечку вміститься...) І ПОДАВАТИ НА СТІЛ. (А дзуськи! Сама все з'їм...)».

Виписала з книги кулінарних рецептів і прокоментувала С. ВАЛЕНТІЄНКО.

ЖАРТВОРД «ЯЛИНКА»

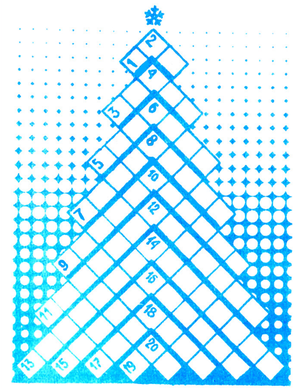

1. Перша реакція новонародженого на оточуючим світ.
2. Слово, яке замінює телефонний зв'язок у лісі.
3. Головний герой повісті Гоголя, схильний до нежитю.
4. Що у світі найсолодше!
5. Його у дерева і серед зими не випросиш.
6. Птах, якого найчастіше ловлять.
7. Продукт, який першим перейшов на талони.
8. Казка про сімейний підряд.
9. Продукт, яким ми з 1986 року забезпечені по саму зав'язку.
10. Змій.
11. Негативний герой повісті про Мальчиша-Кибальчиша, нині наш годувальник і порадник.
12. Чекає на вас, коли чорний кіт перейде дорогу.
13. Фах, який дозволяє лопатою «гребти» гроші, золото, ювелірні вироби, антиквріат...
14. Товар, яким навіть у країнах з ринковою економікою беруть з боєм.
15. Місце, де й інтелігент нерідко стає дикуном.
16. Важлива діюча особа святкового столу [не Дід Мороз].
17. Порядковий номер наступного року, воно ж — можливо, і прожитковий мінімум [цифра].
18. Рік, в якому кожному з нас обіцяли дати окрему квартиру.
19. Номер телефону, який бажано пам'ятати усім, хто запалює новорічну ялинку, і яким ми ніколи не бажаємо скористатися.
20. Номер сторінки нашого журналу, на якій ви прочитаєте про новорічний візит Діда Мороза у типову сім'ю Жебраків.

Читачів закликаємо надсилати в новому році свої веселі кросворди, чайнворди, ребуси та шаради. Найдотепніші з них не лише надрукуємо, а й відзначимо п'ятьма досить серйозними преміями, від двохсот до тисячі карбованців. Оскільки карбованці знецінюються, не відкладайте цю справу до кращих часів, смійтеся з нами сьогодні!

ОГОЛОШЕННЯ

Дід Мороз здає в оренду на строк до 364-х днів шубу, валянки, лантух (без подарунків), чарівний посох. Звертатися в будь-який час після першого січня.

Якщо ви хочете очиститися перед зустріччю Нового року душею й тілом, відвідайте лазню № 5. У переддень новорічних свят тут замість березових віників видаватимуть ялинкові.

Вечірні курси менеджерів та брокерів відкриті з Нового року у центрі «Меркурій». Після риболовлі, хокею і колишніх партзборів — це чудове і цілком сучасне алібі для сімейних чоловіків в разі запізнього повернення додому!

Пожежна охорона рекомендує користуватися на новорічному вечорі сірниками фабрики «Прогрес». Вони не займаються біля ялинок, новорічних столів, бензоколонок, скирт соломи, а також в усіх інших місцях.

ПЕРЕЙМЕНУВАННЯ

Дитячий садок імені Карла Маркса перейменовано з 1 січня на дитсадок ім. Папи Карло.

ДІАЛОГИ

— Петрику, ким би ти хотів стати, коли виростеш?
— Дідом Морозом. Ото чудова робота: день покрутився, а потім цілий рік відпочиваєш.

— Ти вже зробив новорічний подарунок дружині?
— Так. Я від неї йду.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Черговий по випуску Олег ПОПОВ. Репліки подавали Геннадій ЯКОВИЧ, Володимир ВЛАДІН та Олександр ХОРТ.

Малюнки Юрія КОСОБУКІНА.

З ФРАНЦУЗЬКИХ ЕПІГРАМ

Жан Оже ГОМБО (1570—1666)

ЯК ВІДНАДИТИ

— Ну, як позбавитись мені цього пролази?
Ну, як цього пройдисвіта віднадить?
— А ти дай в борг! — йому товариш радить,—
І він не прийде більше ані разу.

Абат Шарль КОТЕН (1604—1682)

ПРО ПОВЧАЛЬНИКА

У нього скрізь цитата на цитаті,
І завжди він береться всіх повчати.
А що б він говорив, аби до нього
Про це ніхто не написав нічого?

Франсуа Пейо де ЛІНЬЄР (1628—1704)

ЗВІДКИ УЗНАВ

Ослом мене абат сьогодні обізвав
За те, що рота я не розтулив ні разу,
Але що він осел, я з певністю узнав,
Лише почув його єдину фразу.

Франсуа ВОЛЬТЕР (1694—1778)

КОНЧИНА ЗМІЇ

На стежці лісовій, де зміїв сила,
Одна змія Фронена укусила.
Від очевидців чув недавно я,
Що здохла в той же день змія.

Алексі ПІРОН (1689—1773)

ПРО ГРІМ

Загриміло. Він мовив «Ох!»
І швиденько спустився в льох.
Не тому, що злякався грому,
А тому, що схотілось рому.

Нікола Франсуа де НЬОШАТО (1750—1828)

МІНЛИВЕ ДЗЕРКАЛО

Сорокарічна жінка помарніла,
Якось у руки дзеркало взяла,
І журно й сумовито заявила:
— О, боже!.. Як змінились дзеркала!..

Переспіви з французької Юрія КРУГЛЯКА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ось вам споживчий кошик на новий рік...

Мал. О. ГУЦОЛА

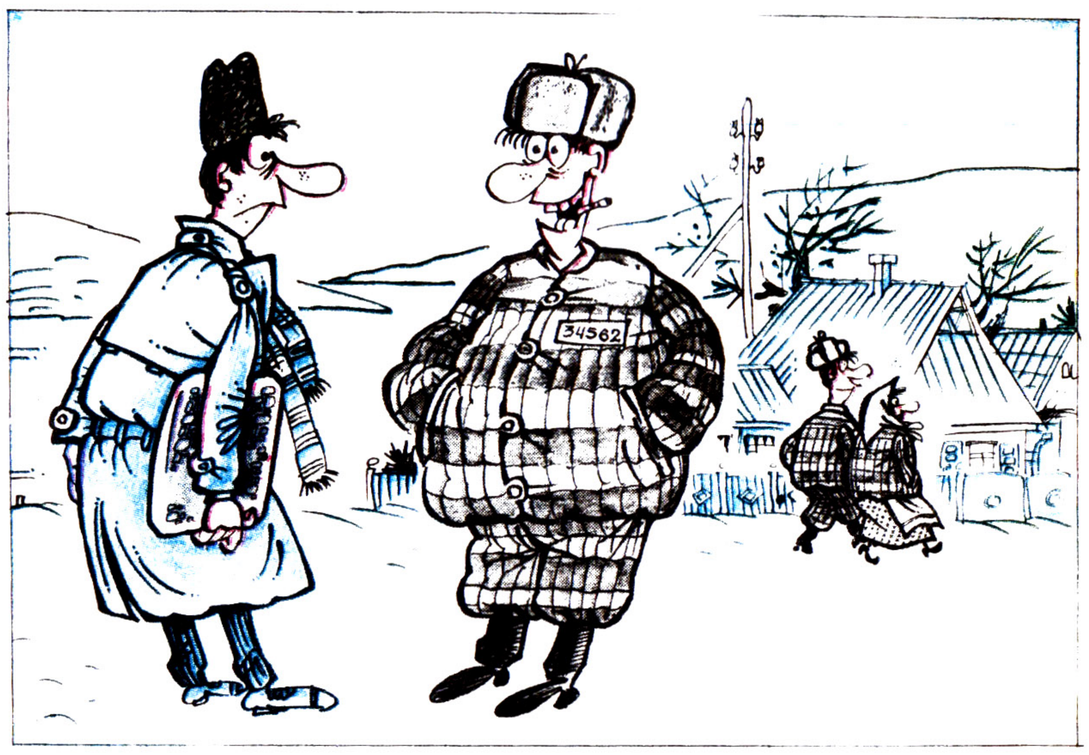

— Спасибі, хоч шефи з міліції одягом виручили...

Владилен ПРУДОВСЬКИЙ

ГАЛАНТНІСТЬ

І чого на світі
Тільки не буває!
Поступились місцем
Бабці у трамваї:

Жевжики патлаті,
Молоді й завзяті,
З ними підхопились
Лисі й бородаті.

Зразу місць звільнилось
Десять чи п'ятнадцять...
Весело бабусі
(Як тут не сміяться!).

Місце пропонують
Бабці шанобливо...
Поруч неї — внучка,
Молода й вродлива!

Переклав з російської Степан ГРИЦЕНКО.

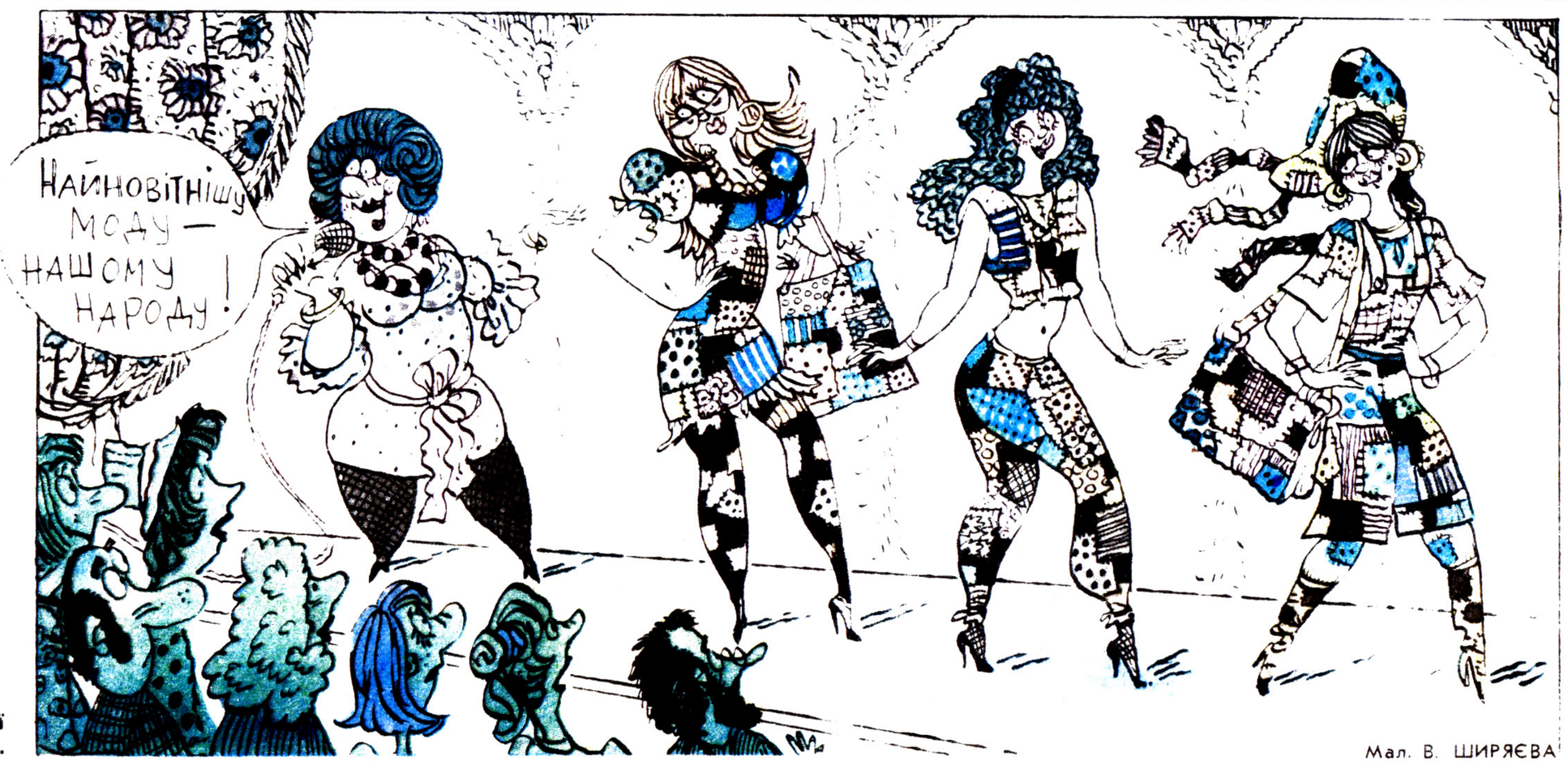

Мал. В. ШИРЯЄВА

НОВОРІЧНИЙ ВІЗИТ

ГУМОРЕСКА

У квартирі лунає стукіт у двері. Господар із запаленою свічкою в руці входить до передпокою.

— Хто там?

— Це квартира Жебраків?

— Так.

— Діда Мороза замовляли?

— Замовляли, замовляли... — радісно відчиняє Жебрак-старший.

На порозі — приземкуватий чолов'яга і жіночка, обидва у білих кожушках і шапках, прикрашених блискітками. Як і належить — у нього за плечима — торбина.

— У вас що, дзвоник не працює? — бурчить Снігуронька. — Тиснемо, тиснемо...

— Ул-ла! Дідуня Молоз! — підстрибує у захваті п'ятирічний Жебрак-молодший. — Мені далуночки плиніс.

— Так,— підтверджує Снігуронька. — І не лише тобі. Але перед тим прошу надати ваші візитки.

— Навіщо?

— Для підтвердження, що ви тутешні. А то, може, навмисне приперлися з далеких країв, щоб відгодуватися тут на наших харчах. — Узявши візитні картки, вона звіряє знімки Жебраків з живими оригіналами. — Начебто схоже. З вас десять карбованців.

— За що? — дивується Жебрак-мати.

— За виклик.

— Але ж ми вже заплатили у ваш кооператив «Надобривечір»!

— Коли?

— Тиждень тому.

— Тиждень... Тоді був один червінець, а нині вже два,— басує Дід Мороз. — Інфляція.

Не бажаючи псувати свято і видатися скнарою, батько віддає десятку.

Гість розкриває торбину і рухом фокусника, що зараз утворить диво, видобуває з неї синюшне, зле, общипане курча.

— Це хто — Кулочка Ляба? — питає малий.

У батька хижо виблискують очі, наче в стерв'ятника, який забув смак м'яса.

— Беремо! — хапає він пташку за довгу худющу шию.

— Четвертак,— визначає Дід Мороз. — І купони.

— Так воно ж комерційне.

— Ціна — комерційна, договірна, а птах — державний,— Снігурка дістає ножиці й вистригає з картки споживача належну суму.

Гість виймає сріблясту пляшку шампанського.

— Жива вода,— знову здогадується малий Жебрак.

— Жива, жива... — підтверджує Дід Мороз. — Зараз усі оживете. Тридцятник — і пляшка ваша.

— Обійдемося, — господиня відводить простягнуту було руку чоловіка.

Той зойкає — розтоплений віск потрапляє йому на пальці. Свічка падає, та він встигає підхопити її у повітрі, отож полум'я не встигає згаснути.

— Обережно,— бурчить Жебрак. — Хіба не знаєш, що в хаті нема сірників!

— Вибач! — каже дружина і знову звертається до гостей. — А олії часом у вас нема?

З торбини з'являється пляшка рафінованої.

— П'ятірка.

— За півлітра?

— Дивіться. Остання.

Малий починає канючити, бачачи, що його обходять.

— А що-небудь солодке — для дитини? — згадує мати.

— Будь ласка! — Дід Мороз дістає пачку цукру. — Якщо у вас збереглися талони.

— Ці годяться?

— Це ж на мило,— уточнює Снігурка й, забравши три талони, викладає слоїк пральної пасти.

— То, може, й лампочки знайдуться?

— На ялинку?

— Яку там ялинку! Звичайні. Он у пітьмі сидимо.

— Чого нема, того нема. Вийшли.

— А масло, сир, яйця? Або гречка? — з надією запитує мати в Снігурки, сподіваючись, що та зрозуміє її як жінка жінку.

— Ач, про що розмріялися! То входить в обслугу першого гатунку, а у вас другий...

Гості забирають своє майно і йдуть.

Жебраки навпомацки повертаються до вітальні й, розклавши «подарунки», влаштовуються довкруж єдиного світлого місця в хаті — ялинки, що блимає трьома міні-лампочками. «Які все ж таки ми розумаки: зметикували запросити Діда Мороза,— втішаються вони. — Жаль, що таке свято випадає лише раз на рік».

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

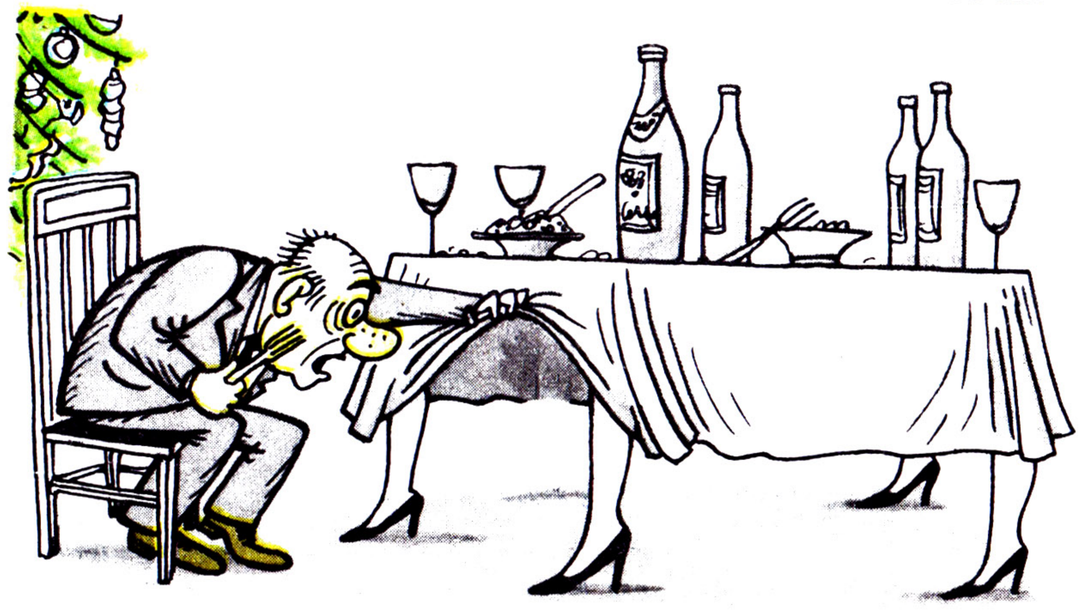

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Що ж ви наробили — це ж не пам'ятник!

ГРОШІ ВИННІ

— Нащо так брехать зухвало?—
Гнат гукає.— От морока!
Кажуть, що товарів мало,
Бо зарплата в нас висока.

Що лиш вигадати можуть,—
Чуєш, Насте? — словоблуди.
Це, виходить, через гроші
Мила більш купують люди?!

— Ну, аякже! — каже Настя.—
Люди справу розуміють.
Раз рахують гроші часто,
То частіш і руки миють.

Віталій ГУНЬКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ура!.. Тато ялинку привіз!..

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Григорій БІЛОУС

ПТАШИНА ЇДАЛЬНЯ

Змайстрував мій братик Гриць
гарну хаточку для птиць.
О-он на дереві вона
у садку проти вікна.
А надворі заметілі,
всі дахи, дерева білі,
бо прийшла уже зима.
В хатці ж тій — і стін нема!
Стін нема, лиш є дашок.
Це — їдальня для пташок.
Прилітають до їдальні
і близькі пташки, і дальні —
всі у нашому дворі:
і сороки, й снігурі,
горобці, щиглі, синиці —
всі такі красиві птиці!
Я щодня встаю раненько,
одягаю кожушок,
наберу насіння в жменьку
і виходжу до пташок.
Я кажу їм: — Добрий ранок! —
Віддаю смачний сніданок
і біжу мерщій до хати,
щоб пташкам не заважати.

У синички — білі щічки,
чорний фартушок в синички.
Що за птиця та синиця?
Ну й швидка та боязка!
Схопить сім'ячко — й тіка.
На гіллячку сяде, свисне,
в лапках сім'ячко затисне,
дзьобом — цюк! — розлущить
швидко.
Це мені в віконце видко.

Я пташкам учора вранці
віднесла водички в склянці,
бо замерзли всі криниці,
де ж води нап'ються птиці?
А сьогодні встала зранку
і пішла забрати склянку.
Тільки що за дивина?
Бачу — склянка не скляна,
бачу — трапилась біда;
заморозилась вода!
І на той із льоду стовпчик
відпочити сів горобчик.

Я тепер встаю раненько,
одягаю кожушок,
наберу насіння в жменьку
і виходжу до пташок.
Я кажу їм: — Добрий ранок! —
І даю смачний сніданок.

ЯК ЇЖАЧОК У ГОСТІ ПОСПІШАВ

Запросили їжачка в гості Новий рік зустрічати. От почистив він свою шубку, наколов на голки півдесятка яблук — з літа припас — та й почалапав собі лісом навпростець, щоб іще завидна в гості втрапити.

Іде, йде, коли це щось раптом — трісь! Та їжачка просто по носі. Ех, як підскочить він! Думав, лисиця лапою вдарила або що!.. Вмить скрутився в клубок, голки настовбурчив — не підходь! А сам одним оком пасе — що ж воно?

Аж чує — згори хтось до нього тонесеньким голоском:

— Вибачте, я не хотіла!

Задер їжачок голову догори, бачить — на високій гілочці білка сидить, винувато униз поглядає. У лапках козубець держить.

— Перепрошую! — каже. — Поспішала у гості, сухий сучечок підо мною вломився, з козубця горішок випав, вас по носі вдарив... Не сердіться! Ось вам від мене...

І, прудко спустившись додолу, вділила їжачкові цілу жменю смачних горішків.

— Спасибі,— розчулився їжачок. — Ну, а оце — від мене.

І поклав білочці в козубець двійко рум'яних яблук.

Охрім ЦИБУЛЯ.

Дід Мороз, або Шокова терапія

ГУМОРЕСКА

Максим Пилипович Пшоняк вийшов із свого двору на припорошену сніжком сільську вулицю, дістав цигарку і задимів.

Якраз навпроти його хати, посеред дороги, вмерз у калюжу колгоспний трактор, що зав'яз тут ще після жнив.

«Стоятиме, мабуть, отак аж до весни, якщо ніхто не приватизує,— подумав Пшоняк. — І коли у нас дорога буде, як у людей? Добре, хоч під Новий рік підморозило...»

— А де це ви, Пилиповичу, тютюнцем запаслися? — вивів його з роздумів голос Олекси Андрійовича Кукурудзи — сусіда, котрий підійшов невідомо й коли.

— Це жінка у нашого старшого шибеника пачку, було, експропріювала і до свята притримала. Закурюйте.

Тільки Кукурудза смачно затягнувся дармовим димком, коли з протилежного боку вулиці Іван Іванович Хрющ тюпає:

— О, бачу, дим угору йде! Значить, завтра мороз ще більший вдарить. Дим угору, то на мороз.

— А іній на Миколая, то на врожай,— зіронізував Пшоняк, шкодуючи, що в час тютюнового дефіциту так необачно вийшов покурити. — Беріть, паліть... кгм... на здоров'я! — простягнув він пачку Хрющу.

Потім підійшли Володимир Опанасович Ступарик і Дмитро Михайлович Пахучий.

Пахучий, судячи з усього, зустрів Новий рік достроково, і тому безцеремонно витягнув з пачки Пшоняка аж дві цигарки.

— Одну — для Діда Мороза,— весело підморгнув він Максиму Пилиповичу.

Тільки цигарки у Пахучого і Ступарика зажевріли вогниками, на краю вулиці з'явилася ще одна постать.

— О, а це хто суне? Чи не Крисько з ферми лантуха пре? Раніше хоч городами носив. А тепер, коли розпочалася приватизація, прямісінько вулицею чимчикує. Диктатури на нього немає! — пустив кільцями дим Хрющ.

— А може, у чоловіка вуха без курива попухли, то й біжить на димок, забувши про конспірацію,— гигикнув Пахучий. — Зараз ми йому влаштуємо шокову терапію. Коли підійде ближче, вигукнеш, Ступарику: «Руки вгору!!!»

Пшоняк затупцював на місці і вже хотів шмигнути до свого обійстя.

— Крисько — не курящий,— заспокоїв його Кукурудза.

А тим часом чоловік порівнявся з курцями. Був він у кожусі, біла борода — до пояса. Лантух — за плечима. В руках — палиця-булава.

— Хо, Дід Мороз! — аж випала від здивування у Хрюща цигарка з рота.

«Зараз теж запалити канючитиме»,— засіпався Пшоняк, жалкуючи, що все-таки своєчасно не чкурнув до хати.

А Дід Мороз зупинився, трюхикнув мішком і урочисто мовив:

— З Новим роком! З Новим щастям! Сійся, родися жито-пшениця і всяка пашниця! Хочу усім вам побажати — здоров'я і щастя до кожної хати! Щоб на городі і в полі всього було доволі!

— Дякуємо, спасибі! — статечно закивали головами курці.

Дід Мороз на те весело підняв руку, помахав нею на прощання і, зігнувшись під важкою ношею, попрошкував далі.

— Хто це був? — першим отямився Ступарик.

— Хіба не видко, Дід Мороз,— знову пустив дим кільцями Хрющ.

— А чому без Снігуроньки? — продовжував дивуватися Ступарик.

— Вовки з'їли! У них, мабуть, з харчами теж тугувато. То вони її гам-гам — і немає. Добре перед Новим роком повечеряли.

— А Діда Мороза чому не згризли?

— Бо він старий! Самі кістки...

— А хіба у нас вовки водяться?

— Слухай, Ступарику, ти що, жартів не розумієш? — розсердився Хрющ. — Чи маленький? Це ж не справжній Дід Мороз. Хтось перевдягнувся, побажав тобі здоров'я...

— Тоді цікаво, хто? — кліпав очима Ступарик.

— Знайомий бас,— розмірковував уголос Пшоняк.

— Може, Деркач? — висловив припущення Пахучий. — Він щороку у дитячому садочку Дідом Морозом.

— Ні, Деркач — низенький. І голос у нього, як у Вінні-Пуха.

— А чи не Золотунець це часом? — збив на потилицю кролячу шапку Кукурудза. — Той завжди Дідом Морозом у клубі.

— Позавчора Золотунцю у районній поліклініці два передніх зуба висмикнули. Він тепер шепелявить,— проінформував Пахучий. — А в цього — чистий бас.

— Знайомий голос,— закивав головою Пшоняк.

— Дуже знайомий,— повторив Ступарик.

— А може, у сільраді вирішили — нехай Дід Мороз по хатах ходить і усім здоров'я бажає,— розмірковував далі Пшоняк. — Бо до клубу сьогодні і калачем не заманиш. Усі у новорічну ніч біля телевізорів сидять. Щоб разом з президентом країни чарку підняти...

— Хочеш сказати, що це сам голова сільради з мішком по селу бігає? — перебив його Ступарик. — Не він. Той цибатіший. І ніс у нього не картоплиною. А в цього така червона бараболя. Та й не заходить до кожної хати... Он куди він повернув?

— Хлопці! Згадав! — аж підстрибнув від радості Кукурудза. — Це ж наш народний депутат!

— Іван Модестович? — хором вигукнули односельці.

— Отой, який обіцяв у своїй передвиборній програмі вулиці заасфальтувати?! — аж захрипів Хрющ.

— І село газифікувати?! — вигукнув Пахучий.

— І школу добудувати?! — розгнівано кинув Пшоняк.

— Наобіцяв, одне слово, сім мішків гречаної вовни! — розвів руками Ступарик. — А тепер...

— А тепер он і зустрітися з нами боїться,— здогадався Кукурудза. — Бо ж треба, врешті, відповісти — чому місяцями на сесіях засідає, а толку — ніякого... Значить, Іван Модестович і цього разу обвів нас навколо пальця. Під Діда Мороза замаскувався, аби в перерві між засіданнями сесії відвідати без різних ексцесів свою рідню...

Обурені виборці дружно потупотіли наздоганяти Діда.

Але той своєчасно зник за своєю високою хвірткою, завбачливо закривши її на защіпку.

Михайло ПРУДНИК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А скільки коштує понюхати?

Мал. С. ФЕДЬКА

ФРАЗИ

● *Не скажу відносно Бога, а от божками в нас хоч греблю гати!*

● *Ковалі нашого щастя чомусь завжди вважали нас залізними.*

● *Пряма залежність: чим ширший простір цін, тим ширші очі в покупців.*

● *Пити нічого, їсти теж нічого... Тоді заспіваймо, чи що?*

● *Невже ми вступаємо в еру суцільної дієти?*

● *Не люблять впадати у вічі у двох випадках: або це скромні люди, або злодійкуваті.*

● *Важко повірити, що перед бабусею дід колись стояв навколішки.*

● *Товарообмін у старі часи: Сагайдачний віддав тільки жінку, а одержав он скільки — тютюн та люльку!*

Петро ЧЕРВІНСЬКИЙ.
м. Київ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

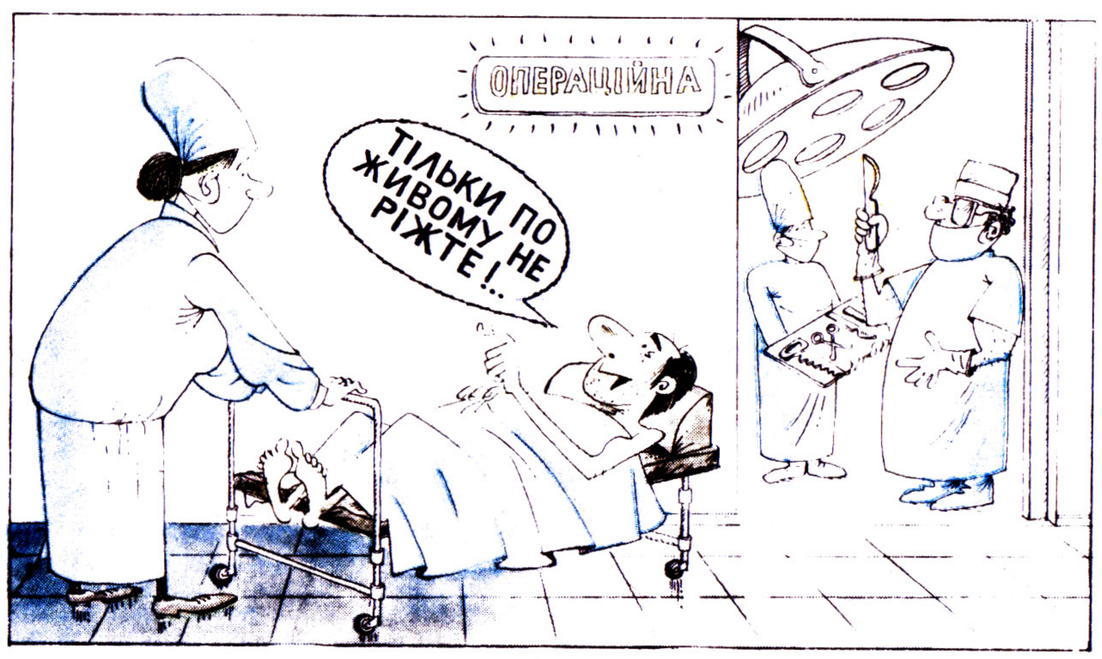

Страшне перо не в гусака...

«Извените меня за мое вас безпокойство».

«Цей газовий балон ми держали як святиню на чорний день».

«У нашому новому будинку дуже багато браку. І у цьому брачному будинку ми живемо вже три роки».

«Прошу захистити мені гражданські права».

«Прошу возмістити ущерб побитого здоров'я».

«Сусід будучи п'яний прибігав одривать мені голову».

«Это вредит здоровью моему, подтоптанному трудолюбивыми десятилетиями».

«В колгоспі ожили люди з нечистою совістю».

«Вже більше трьох місяців фінальні джерела ллються у підвал».

(3 листів).
Зібрала Л. ЛЮДМИЛКІНА.

«В нашій школі стало доброю традицією виїдання хороших людей».

«Українську мову розділили на два язика і ми тепер вважаємося багатомовною школою».

«Великий Шевченко сказав пророчі слова: «Мені аж страшно...» Ці слова і досі актуальні для неньки-України».

«Вона, правда, довго вирішувала плюнути чи не плюнути в мою душу та ось 15 листопада здійснила цей акт».

«Всіляке кумівство і братство людей треба вижигати каленим залізом, бо через нього ні я, ні моя сім'я з діда-прадіда до влади прорватися не може. От і тепер зауваження мені зробила Вальгамова, зв'язана родовством з усім світом нашого району».

«Вчителька ця сидить у бібліотеці, а до неї самопливом прибувають діти».

«Хлопці головами ходили, а дівчата просто повтікали і все».

(3 листів).
Зібрала М. ЗБОРОВСЬКА.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ну й грабіжники пішли! І карбованця не взяли, зате — всю випивку і закуску поцупили...

Астрологічна консультація

ГОРОСКОПИ

АСТРОЛОГІЧНИЙ

Якщо у Новорічну ніч зірка Альфа-Центавра у сузір'ї Андромеди стане навпроти зірки Вега-Центавра у сузір'я Близнят і їхній перигей розійдеться з апогеєм зірки Гамма-Глобулін, яка в цей час знаходитиметься під кутом 40° до Ейфелевої вежі, то у новорічній розважальній телепрограмі раптово візьме участь Патрісія Каас.

КІНОШНИЙ

Як стало відомо з компетентних джерел, наступного року у детективних фільмах очікується зростання злочинності на 7,8 відсотка.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ

Шановний товаришу _____!
Якщо ви народилися у місяці _____ під сузір'ям _____, то характер у вас лагідний, дратівливий, ви різкі з оточуючими, маєте почуття такту. Натура у вас відкрита, ви відлюдькуваті, є душею товариства, дотепні, похмурі, зберігаєте вірність, легковажні. Тяжієте до знань, не любите читати книжки, енергійні, полюбляєте поспати.
(Потрібне підкреслити).

Мал. А. ЮНА

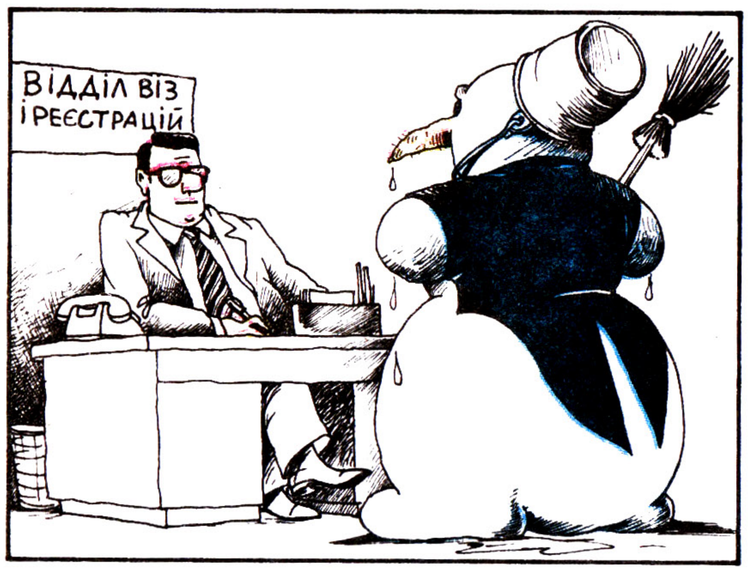

— З виїздом до Антарктиди вам доведеться почекати десь з півроку.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А тепер, перед роздачею подарунків, з'ясуємо, яка в кого платформа...

ПІДМОРОЖЕНІ ДУМКИ

— Демократія демократією, а я полюбляю, коли наді мною є верхівка.

Ялинка.

★

— Чому у людей вважається поганим залишитися з носом?

Снігова баба.

★

— От уже ці люди! Ще й на дерево видряпуватися не навчилися, а вже називають нас до себе подібними!

Мавпа.

ЗДОРОВ'Я — НАЙДОРОЖЧЕ!

ЛІКАР: Напевне, у вас у душі якась виразка, що заважає вам радіти життю...

ПАЦІЄНТ: Тихіше, лікарю! Вона сидить у передпокої.

* * *

ЛІКАР: Чи є у вашій родині душевно хворі?

ПАЦІЄНТКА: Так, у мого чоловіка нав'язлива ідея, що він глава сім'ї.

* * *

— Ви абсолютно здорові,— констатує лікар, оглянувши пацієнта. — Тільки одне питання: хто це вам ззаду витатуював XX—НА 17?

— Це не татуювання. Це на мене наїхала дружина, коли я стояв перед гаражем.

* * *

Лікар, прослухавши пацієнта, каже:

— Ваше серце б'ється нерегулярно. Ви п'єте?

— Так, лікарю. Але це, мабуть, не від цього. Випиваю ж регулярно!

* * *

Лікаря викликали у досить віддалений дім. Коли він туди дістався, то зіткнувся на сходах зі священиком, який лаконічно повідомив: «Усе гаразд. Я вже все залагодив».

* * *

— Дивно, коли раніше в людини був кашель, вона лягала в ліжко, пила чай, потіла...

— А сьогодні? — питає лікар.

— А нині йде в кіно, на концерт, у театр...

* * *

ЛІКАР: І як почувається ваш чоловік, фрау Майер?

— Чудово! З того часу, як ви заборонили йому працювати, він бадьорий, як ніколи.

* * *

У стоматолога:

— Такого великого дупла я ще ніколи не бачив, ніколи не бачив, ніколи не бачив!..

ПАЦІЄНТ: Навіщо повторювати тричі? І так зрозуміло.

ЛІКАР: А це не я. Це було відлуння.

* * *

Пацієнт скаржиться:

— Пане лікар, у мене така проблема: мені вісімдесят, а я все бігаю за дівчатами.

— Ну то й що? Чудово!

— Воно то так, але я не пам'ятаю, навіщо.

* * *

Лікар запитує пацієнта:

— Ви дотрималися моєї поради? Всі два тижні спали з відчиненим вікном?

— Так, пане.

— Сподіваюся, що утруднення при диханні зникли?

— Ні... Але мого годинника і прикрас дружини не стало.

Переклав з німецької
С. ПАВЛЮК.

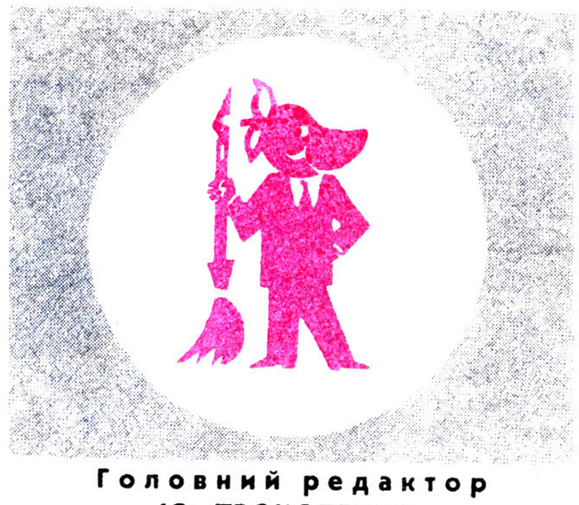

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАРЕНИЦЯ
(директор видавництва),
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновники:
видавництво «Радянська Україна»
та трудовий колектив
редакції журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом по пресі України
Свідоцтво КП № 457.

Журнал «Перець» № 1 (1351)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 03.12.91.
Підписано до друку 03.01.92.
Формат 70×108/8. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 744 985 прим. Зам. 0110101.
Ціна 3 крб.

© Журнал «Перець» 1992 р.

Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
проспект Победы, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальный комплекс
издательства «Радянська Україна»,
252146, Киев-146, ул. Героев космоса, 6.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

perec-ua.

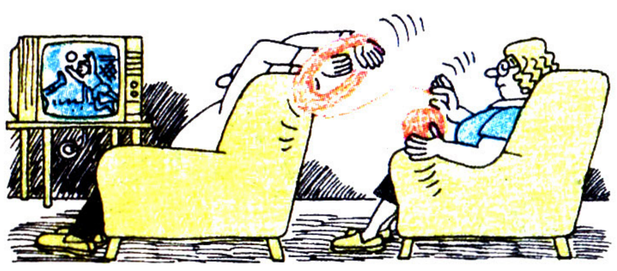

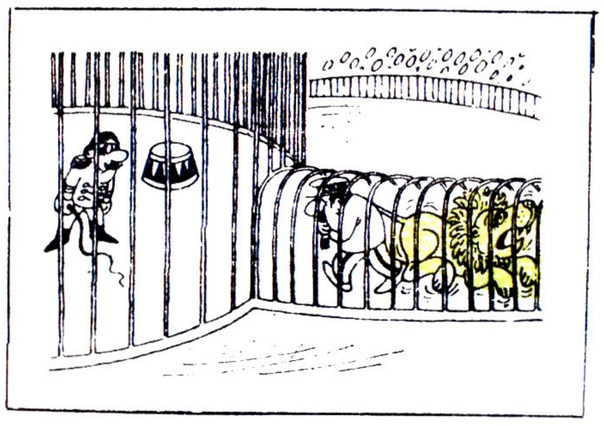

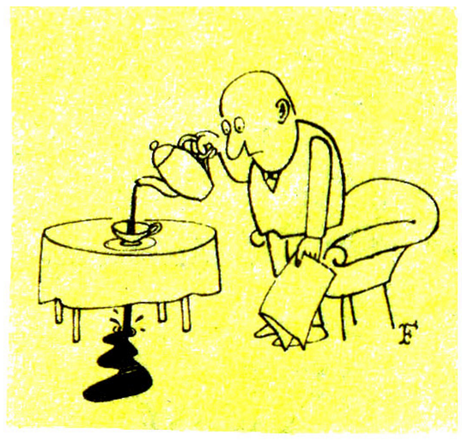

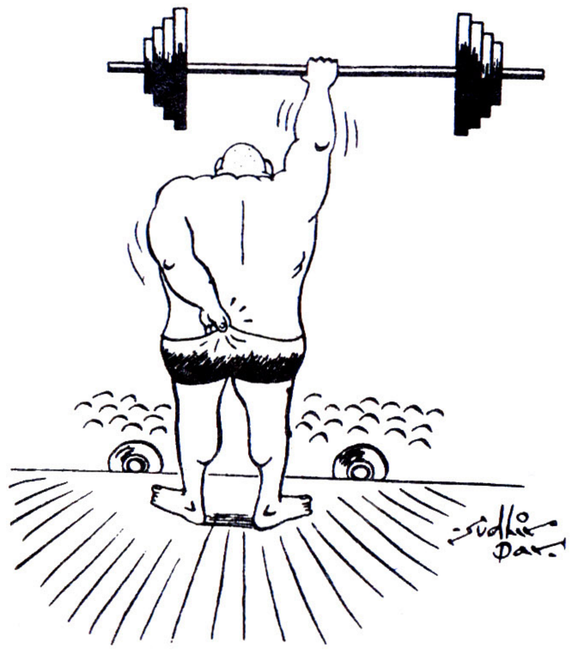

perec-ua.

НАША ВІТАЛЬНЯ

Януш ОСЕНКА (Польща)

У ПОЛІ

Чисте поле. Тільки вітер гуляє. Подивився навкруги, навіть кульгавого собаку не побачиш. А він стоїть. Майже у центрі. Один. Єдиний.

Підійшов я до нього та спитав:

— Пробачте, шановний, що турбую, але за чим ви тут стоїте?

Він відповів:

— Будуть якісь товари!

— Тут, у полі?

— Так.

— Кольорові телевізори?

— А може, й щось краще! Хіба ви не знаєте, як стрімко електроніка йде вперед? Будете стояти?

— Ще не знаю. Може, варто?

— Це вже кому як. Мені варто.

— У такому випадку я теж постою. Але як довго? Може, знаєте, коли почнуть продавати?

— А от цього ніхто не знає. Треба почекати. Певна річ, у чистім полі теж можуть бути труднощі — перш за все, треба побудувати павільйон для продажу товарів.

— Що ви, уявляєте, як затягнеться ця будова?..

— Та ні, такі речі зараз швидко будують... З готових блоків!

— Дивно. Адже, щоб побудувати павільйон, треба багато людей. Звідки ж їх узяти тут, у полі?

— Це не проблема! Можу вас запевнити, що за деякий час ви будете невдоволений великою кількістю людей саме тут.

— Я, дійсно, не люблю, коли багато людей. Тому мені дуже приємно стояти тут з вами. Тихо, спокійно... Ніхто нікому ні на що не наступає, ніхто не втрачає свідомість, не падає, не б'ється. Навіть не має значення, за чим стояти, так усе чудово, гарно. Хвилює мене лише, куди сховатися од вітру.

— Так ви чергу займаєте чи ні?

— А чому це вас так хвилює? Я ж стою за вами!

— Не зовсім. Я сказав би, що ні.

— Як це ні?

— За мною стоїть один чоловік, який відійшов на декілька хвилин. Просив, щоб я попередив, коли за мною будуть займати чергу.

— Мене це не хвилює,— відповів я. — Є такі, що займають чергу навіть для десяти чоловік.

— Ні, він сказав мені, що займає чергу лише для двох.

— А я тут нікого не бачив і стою за вами.

— Добре. Мене просили попередити, я попереджаю, а що тут робиться за мною — це не моя справа.

— Ну й гаразд!

— Не розумію, чому ви такий впертий? Адже, коли прийде, наприклад, інвалід, ви ж будете змушений пропустити його вперед.

— Це інша річ.

— Не знаю, але мені здається, що треба бути толерантним.

— Слухайте, мені дуже не подобається, коли з мене роблять дурня! Я тут займав чергу, його не було, тому нехай займає, де завгодно, але після мене.

— Ви неправильно ставитесь до цього питання. Переді мною стоять три особи, які відійшли, а я мовчу.

— Перед вами стоять ще три особи?

— Так! Відійшли на хвилинку, щоб щось купити.

— І ви не могли мені сповістити про це раніше? Таке моє щастя!..

— Чому таке?

— Тому, що коли перед вами стоять три особи, а за вами — одна, я вже у такому випадку буду шостим! І мені не вистачить!

Коли я вже далеко відійшов од нього, вітер доніс до мене його слова:

— Йди, йди собі! Песиміст!..

Переклав О. КРОТКОВ.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Адамович, О. Гуцол, Р. Друкман, Т. Зеленченко, О. Коноваленко, В. Космилін, О. Кохан, О. Монастирський, В. Солонько, Л. Телятников, В. Чмирьов.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com